

บทที่ 5

ผลการวิจัย

5.1 การวิเคราะห์ตีความบันทึกโพลีกราฟและการลงความเห็น

ในการปฏิบัติงานตามปกติของการตรวจสอบบุคคลด้วยเครื่อง โพลีกราฟนั้น แม้ว่าโดยหลักแล้วจะเป็นการมุ่งจับพิรุฑของคนกล่าวเท็จจากการปฏิเสธคำถามในหมวดที่เกี่ยวกับคดี (Relevant Questions) ก็ตาม แต่ในสูตรคำถามที่กำหนดไว้นั้นยังจำเป็นต้องมีคำถามอีก 2 ประเภท ประกอบด้วยชุดคำถามเดียวกัน โดยประเภทแรกนั้น คือคำถามประเภทที่เรียกว่า คำถามควบคุม (Control Questions) ซึ่งนำมาใช้ในวัตถุประสงค์ของการเปรียบเทียบ โดยมุ่งจะตรวจสอบปฏิกิริยาสนองตอบของคนกล่าวความจริงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของบุคคล และประเภทที่ 2 คือ คำถามที่เป็นกลาง(Neutral /Irrelevant Questions) ที่มุ่งพิจารณาหาเกณฑ์ “ปกติ” ของบุคคล ประกอบด้วยชุดคำถามเดียวกันในการทดสอบ โดยมีการจัดวางตำแหน่งของตัวคำถามแตกต่างกัน ไปขึ้นอยู่กับสูตรคำถามและตำแหน่งในการสลับคำถามที่ได้เลือกใช้ในการทดสอบตามจุดประสงค์จำเพาะที่ต่างกันออกไปแล้วแต่จุดมุ่งหมายที่มุ่งให้ความสำคัญพิเศษบางอย่าง รวมไปถึงลำดับในการดำเนินการทดสอบ ที่สามารถปรับใช้ได้ตามความเหมาะสมจากแนวทางปฏิบัติของ Reid และ Inbau (ไทพีศรีนิติวัต ภัคดีกุล, มปป.)

คำถามควบคุม เป็นคำถามที่ผู้ตรวจสอบทางโพลีกราฟต้องใช้ทักษะและความสามารถของตนแสวงหาทางในการสร้างอย่างเหมาะสมโดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ถึงความเป็นตัวตนและความรู้สึกผิดหรือการกระทำที่ไม่ถูกต้องในชีวิตทั่วไปของบุคคลนั้น ในทำนองเดียวกับกรณีหลักทางคดี และเป็นเรื่องที่บุคคลนั้นย่อมมีความเป็นไปได้เต็มที่ที่จะพูดไม่จริงหรือคำตอบของเขายังคงเป็นความสงสัยอยู่ในใจตนเอง เขาจึงได้ปฏิเสธด้วยคำตอบ “ไม่” และเป็นคำถามสำหรับใช้เป็นเกณฑ์การเปรียบเทียบ ที่จะเป็นเครื่องช่วยผู้ตรวจสอบนำไปสู่การวิเคราะห์ถึงความจริงและความเท็จกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคดีได้อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยหลักที่ว่า คนกล่าวเท็จจะไม่สนใจคิดเรื่องคำถามควบคุมที่ถามถึงเรื่องราวเกี่ยวกับความผิดบาปต่างๆ ของตน ซึ่งได้เคยกระทำหรือเคยเกิดขึ้นในอดีตที่มีความสัมพันธ์คู่ขนานกับประเด็นหลักทางคดีจริง เพราะขณะนั้น สมองได้หมกมุ่นอยู่กับคำถามที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางคดี ด้วยความกลัวจะถูกจับได้ว่าตนเป็นคนร้าย เป็นเหตุให้ความวิตกกังวลวนเวียนอยู่อย่างเป็ความตึงเครียดเมื่อถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นในทางคดียิ่งกว่าคำถามควบคุมที่เขาได้ปฏิเสธด้วยคำตอบ “ไม่” เช่นกัน ซึ่งตรงกัน

ข้ามกับคนที่บริสุทธิ์ในทางคดี ที่จะไม่รู้สึกวิตกกังวลใดๆ กับคำถามเกี่ยวกับคดี แต่จะปรากฏ
ปฏิกิริยา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สนองตอบต่อเรื่องราวที่เรานำมาตั้งเป็นคำถามควบคุมได้ชัดเจนยิ่งกว่าจากการที่เขาต้องคิดทบทวน นึกย้อนและตระหนักถึงความผิดพลาดเหล่านั้นอย่างจริงจัง

ส่วนคำถามที่เป็นกลางนั้น ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เขาตอบ “ใช่” โดยไม่ต้องคิดทบทวนอะไรเลย ขณะตอบออกมาว่า “ใช่” และจะเป็นคำถามที่นำมาใช้ปะปนกับคำถามอื่นๆ เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะล่วงรู้ถึงระบบการหายใจ การสูดจิตโลหิต การเดินของชีพจร หรือสิ่งอื่นใดของเขาในสภาวะ “ปรกติ” โดยมีได้นำมาเป็นเกณฑ์ในการประเมินความจริงหรือความเท็จใดๆ

ก่อนที่จะทำการทดสอบในแต่ละครั้ง ผู้ตรวจสอบจะต้องอ่านและอธิบายให้ผู้ทดสอบได้เข้าใจโดยไม่มีข้อสงสัยอื่นใดอีกเกี่ยวกับความหมายของทุกข้อคำถามอย่างเด็ดขาด เพื่อขจัดความคิดของเขาเกี่ยวกับความครุ่นคิดหรือเกรงกลัวที่จะถูกถามเรื่องที่อยู่นอกเหนือไปจากที่ได้สอบถามสัมภาษณ์กันมาแต่อาจยังรบกวนจิตใจเขาอยู่ นอกจากนี้ยังทำให้บุคคลนั้นคุ้นเคยกับคำถามและวิธีการตั้งคำถามของผู้ตรวจสอบ และคำที่เขาต้องให้ตอบเพียงว่า “ใช่” หรือ “ไม่” เท่านั้น เพื่อให้เป็นคำตอบที่สั้น เรียบ และง่ายที่สุด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยลดความหมายที่ต่างออกไป หรือการชะงักทางความคิดที่อาจเกิดขึ้นได้ในห้วงการทดสอบหากจิตใจของเขายังสับสนอยู่กับความหมายหรือถ้อยคำในคำถาม เพื่อให้ได้ผลของการทดสอบที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์ ประเมินผลได้อย่างถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้การตอบด้วยคำตอบสั้นๆ เพียงคำว่า “ไม่” หรือ “ใช่” นั้นเพื่อให้เครื่องมือที่มีความไวอย่างสูงนี้มีความผันแปรได้น้อยที่สุด อันมีผลมาจากการเคลื่อนไหวจากฝ่ายเขาเองซึ่งถ้ามีความเคลื่อนไหว(กายหรือจิต)มากเท่าใดก็ยิ่งมีความผันแปรทางเส้นภาพเท่านั้น และย่อมมีผลต่อการประเมินตามไปด้วย

ผลการทดสอบที่ได้จากการตรวจวัดและบันทึกโดยใช้เครื่อง โปลลิกราฟแบบที่ประยุกต์ใช้ร่วมกับระบบคอมพิวเตอร์ (CPS) นั้น จะทำการวิเคราะห์และแสดงผลในรูปแบบของบันทึกโพลลิกราฟ (Polygraph Chart) ที่มีลักษณะของข้อมูลแยกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ส่วนที่เป็น Chart ซึ่งแสดงถึงเส้นภาพ (Graph) หลากๆ เส้น (Polygraph) ที่เป็นผลสะท้อนจากเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลลิกราฟ ในที่นี้ (ห้องปฏิบัติการ โพลลิกราฟ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) ประกอบด้วย เส้นภาพการหายใจทั้งที่อยู่เหนือออกและหน้าท้อง เส้นภาพความดันโลหิต-ชีพจร เส้นภาพปฏิกิริยาเหงื่อที่ผิวหนัง และ เส้นภาพปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว

2. ส่วนที่เป็น Scores ซึ่งแสดงถึงแต้มตัวเลขที่เป็นผลลัพธ์ของประเมินการกล่าวความจริงหรือเท็จตามหลักความน่าจะเป็น (Probability)

อย่างไรก็ตามในการตัดสินใจเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการตรวจสอบทางโพลลิกราฟ ซึ่งเป็นการลงความเห็นของ การกล่าวความจริงหรือการกล่าวความเท็จของบุคคลนั้นยังต้องเป็นหน้าที่ของผู้

เชื่อว่าชาวยุโรปดำเนินการจับเท็จที่ต้องใช้ ทักษะและความสามารถของตนในการนำสิ่งที่ได้จากเครื่อง
ผนวกกับสิ่งที่ได้จากการสังเกตการณ์และการจดบันทึกถึงพฤติกรรมของบุคคลนั้น ไปวิเคราะห์ ดี
ความ และประเมินผล จนสามารถลงความเห็นว่าในทางหนึ่งทางใดได้ ด้วยเหตุที่เครื่อง โปลิกราฟ
นั้นมีข้อจำกัดในตัวเอง เนื่องจากเป็นเครื่องจักรกลที่นำมาช่วยอำนวยความสะดวกและตรงไปตรง
มาอย่างปราศจากความยืดหยุ่น และเนื่องจากศาสตร์ใดก็ตามเมื่อต้องนำมาประยุกต์ใช้กับมนุษย์จำ
เป็นต้องพิจารณาถึงตัวแปรอื่นๆ ประกอบด้วย ซึ่งสิ่งที่จะเป็นตัวช่วยได้ดีที่สุดก็คือการสังเกตการณ์
และจดบันทึกถึงพฤติกรรมของบุคคลทั้งกิริยาและวาจาที่แสดงออกมาทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ
เริ่มตั้งแต่หน้าที่แรกที่บุคคลนั้นมาถึงจนกระทั่งถูกนำพาเข้าไปยังห้องปฏิบัติการ ซึ่งผู้ตรวจสอบอาจ
เป็นผู้สังเกตเองโดยตรง(แม้จะมีผู้ร่วมสังเกตการณ์อยู่ด้วยก็ตาม)

ด้วยเหตุนี้เองที่ผู้ตรวจสอบทาง โปลิกราฟจำเป็นต้องเป็นบุคคลที่มีความตื่นตัวทางประสาท
สัมผัสทั้งหมดอย่างเต็มที่ที่อยู่ตลอดเวลาของการปฏิบัติงานทาง โปลิกราฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความ
ช่างสังเกตของผู้ตรวจสอบที่จะต้องมิอยู่ตลอดเวลาอย่างหลีกเลี่ยงหรือละเว้นไม่ได้เลย ผู้ตรวจสอบ
จะต้องสังเกตอย่างรอบคอบถึงปฏิกิริยาอาการตลอดจนความคิดเห็นของเขาอย่างตั้งใจ เพราะจะ
ช่วยให้ได้ข้อสังเกตบางอย่างที่จะทำให้เราทราบถึงทัศนคติหรือความรู้สึกบางอย่างที่แสดงออกมา
เกี่ยวกับการที่ต้องถูกตรวจสอบด้วยเครื่อง โปลิกราฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความไม่เต็มใจเข้ารับการ
ตรวจสอบด้วยความสมัครใจของตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งความเป็นคนช่างสังเกตจะทำให้สามารถ
แกะรอยความรู้สึกนั้นๆ ออกมาได้

ส่วนการวิเคราะห์ดีความบันทึก โปลิกราฟนั้น ผู้ตรวจสอบจะต้องอ่านและพิจารณาถึง
ลักษณะรูปแบบของปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลต่อคำถามการทดสอบที่เป็นผลสะท้อนของการ
เปลี่ยนแปลงทางสรีระ และได้ปรากฏร่องรอยของการเปลี่ยนแปลงนั้นออกมาทางเส้นภาพ(Graph)

เนื่องจากเกณฑ์ที่ถูกนำมาใช้อย่างมากที่สุดโดยทั่วไปและซึ่งได้รับการพิจารณายืนยันแล้ว
ว่าเป็นความน่าเชื่อถือสูงสุดคือสิ่งที่ได้รับมาจากการบันทึกอย่างต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอนของ
การเปลี่ยนแปลงในการหายใจและความดันโลหิต-ชีพจร ดังนั้นสิ่งที่ผู้ตรวจสอบทาง โปลิกราฟจะ
ให้ความสำคัญในเบื้องต้นเป็นอย่างมากคือ ปฏิกิริยาสนองตอบซึ่งสะท้อนออกมาจากปรากฏการณ์
ทางกายภาพทั้งสองส่วนนี้เท่านั้น ดังนั้นในการตีความบันทึก โปลิกราฟโดยทั่วๆ ไปสิ่งที่ผู้ตรวจ
สอบจะพิจารณาถึงจึงประกอบด้วยประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้(ไทพีศรีนิติ ภัคติกุล, มปป.)

- 5.1.1 ลักษณะรูปแบบการหายใจปกติของบุคคลนั้นเป็นอย่างไร
- 5.1.2 บุคคลนั้นให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ตลอดห้วงการทดสอบหรือไม่
- 5.1.3 คำถามข้อใดที่แสดงปฏิกิริยาการหายใจสูงที่สุด
- 5.1.4 คำถามข้อใดที่แสดงปฏิกิริยาความดันโลหิต-ชีพจรสูงที่สุด

5.1.5 บุคคลนั้นแสดงปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามควบคุมหรือไม่ ถ้าไม่มี ยังจำเป็นต้องเปลี่ยนคำถามควบคุมหรือไม่

5.1.6 ปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลนั้นเป็นอย่างไรในคำถามเกี่ยวข้องกับคดี เมื่อเปรียบเทียบกับปฏิกิริยาสนองตอบคำถามควบคุม

5.1.7 ปฏิกิริยาสนองตอบข้อใดที่สูงกว่าและมั่นคงมากกว่าระหว่างคำถามสำคัญทางคดีกับคำถามควบคุม

5.1.8 ถ้าหากบุคคลนั้นมีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไป ควรจะใช้คำถามการทดสอบปมบาป(Guilt Complex)หรือไม่

5.1.9 ถ้าหากบุคคลนั้นมีปฏิกิริยาสนองตอบยังไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะแยกได้ว่าเป็นการกล่าวความจริงหรือความเท็จ จำเป็นต้องมีการตรวจสอบซ้ำหรือไม่

5.1.10 บุคคลนั้นตั้งใจพยายามให้มีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไป หรือมีการเคลื่อนไหวต่างๆ อย่างมากหรือไม่เมื่อได้ถามถึงบัตรเลขหมายที่ได้เลือกหยิบไว้ หรือเมื่อตอบว่า “ใช่” กับการทดสอบด้วยคำตอบ “ใช่” (Yes Test)

ในงานค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ เป็นการมุ่งจับพินิจจากการกล่าวเท็จในการปฏิเสธถึงสิ่งที่ตนได้เลือกไว้ และต้องโกหกด้วยการตอบออกมาว่า “ไม่” ในการทดสอบด้วยสูตรคำถามการทดสอบทางสี่ โดยมีวิธีการทดสอบในลักษณะที่เป็นการกำหนดให้ตอบ “ไม่” กับทุกคำถามรวมทั้งคำถามถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้ ซึ่งถูกจัดวางไว้ในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ของชุดคำถามการทดสอบ ที่ประกอบด้วยคำถามประเภทเดียวกันทั้งหมดรวม 7 ข้อในชุดคำถามเดียวกัน โดยทำการทดสอบกับอาสาสมัครทั้งหมดเป็นรายบุคคล คนละ 3 การทดสอบโดยเรียงลำดับการทดสอบดังนี้

การทดสอบที่ 1 ผู้ทดสอบตอบคำถามด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test)

การทดสอบที่ 2 ผู้ทดสอบตอบคำถามในใจหรือคำตอบเงียบ(Silent Answer Test : SAT)

การทดสอบที่ 3 ผู้ทดสอบตอบคำถามด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test)

จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ ประเมินผลการทดสอบที่ได้เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นทางใดทางหนึ่ง ใน 3 กรณี ดังนี้

1. ความเห็น “**ตรวจจับได้**” หมายความว่า มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามข้อที่ 4 และสามารถลงความเห็นได้ว่ากล่าวความเท็จ

2. ความเห็น “**ลงความเห็นไม่ได้**” หมายถึง มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ หรือ ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามข้อที่ 4 แต่มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามข้ออื่นๆ จนไม่อาจลงความเห็นไปในทางหนึ่งทางใดได้

3. ความเห็น “ตรวจจับไม่ได้” หมายถึง ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามข้อที่ 4 หรือ ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามทุกข้อ

บันทึกโพลีกราฟ(Polygraph Chart) ของผลการทดสอบที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะแสดงถึงผลทางเส้นภาพ(Graph) ของเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟที่ได้จากการตรวจวัดและบันทึกด้วยเครื่องโพลีกราฟ โดยมีได้ทำการวิเคราะห์ประเมินผลทางตัวเลข(Scores) แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุที่งานวิจัยนี้มุ่งไปยังการทดสอบที่เป็นเทคนิคการกระตุ้นการสนองตอบของบุคคลสำหรับการตรวจสอบทางโพลีกราฟ ซึ่งในกระบวนการตรวจสอบ(Examination) นั้น มีการทดสอบ(Test) เพียงการทดสอบเดียว และเป็นการทดสอบในลักษณะของการทดสอบกระตุ้น(STIM Test) โดยกำหนดสูตรคำถามการทดสอบให้มีประเภทของคำถามเพียงประเภทเดียวประกอบอยู่ในชุดคำถามการทดสอบที่สร้างขึ้น โดยอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับสีประจำวันของสัปดาห์ และทำเป็นบัตรสีให้ผู้ทดสอบได้เลือกไว้เพียงสี่เดียว

ดังได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า การทดสอบกระตุ้นนั้น เป็นการทดสอบเพื่อวัตถุประสงค์ในการกระตุ้นที่จะให้ส่งผลไปถึงการทดสอบที่จะมีขึ้นต่อจากนั้น โดยจะไม่นำผลที่ได้ไปใช้ในการวิเคราะห์ประเมินผลใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นบันทึกโพลีกราฟ(Polygraph Chart) ของผลการทดสอบที่ได้จากเครื่องจึงแสดงผลออกมาเพียงเฉพาะส่วนของเส้นภาพ(Graph) เท่านั้น

ดังนั้น การวิเคราะห์ตีความบันทึกโพลีกราฟของผลการทดสอบที่ได้ เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงเป็นการอ่านและพิจารณาถึงลักษณะรูปแบบของปฏิกิริยาสนองตอบซึ่งเป็นผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงทางสรีระที่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์จากการกล่าวโกหกของอาสาสมัครผู้เข้ารับการทดสอบนั้น และปรากฏร่องรอยของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวออกมาทางเส้นภาพเหล่านั้น โดยใช้แนวทางปฏิบัติตามหลักทั่วไปของการตรวจสอบทางโพลีกราฟ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

5.1.1 ลักษณะรูปแบบการหายใจปกติของบุคคลนั้นเป็นอย่างไร

ในการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟนั้น ผู้ตรวจสอบสามารถสังเกตถึงรูปแบบวงจรการสูดอากาศหายใจเข้าและปล่อยลมหายใจออกตลอดเวลาของผู้ทดสอบจากการมองผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้ นับตั้งแต่เมื่อได้เชื่อมต่ออุปกรณ์เครื่องมือเข้ากับบุคคลนั้นแล้ว และจะต้องสังเกตเส้นภาพของการหายใจทั้งสองเส้นนี้อย่างรอบคอบก่อนที่จะเริ่มทำการสัมภาษณ์ก่อนการทดสอบ (Pre-Test Interview) (ดังภาพ 5.1) ซึ่งตามหลักทั่วไปในกรณีที่ ไม่แสดงว่ามีการบิดเบือนใดๆ ในบันทึกการหายใจแล้ว แนวเส้นขึ้นลงเหล่านี้จะเป็นไปในลักษณะเดียวกัน นั่นคือ รูปแบบการหายใจเข้าและหายใจออกทั้งบริเวณเหนืออกและหน้าท้องจะตามรอยกันไป แต่อาจมีความแตกต่างกันในคลื่นความถี่ได้โดยคลื่นความถี่ของเส้นหนึ่งอาจมีมากกว่าเส้นหนึ่งก็ได้ ในกรณีส่วนใหญ่

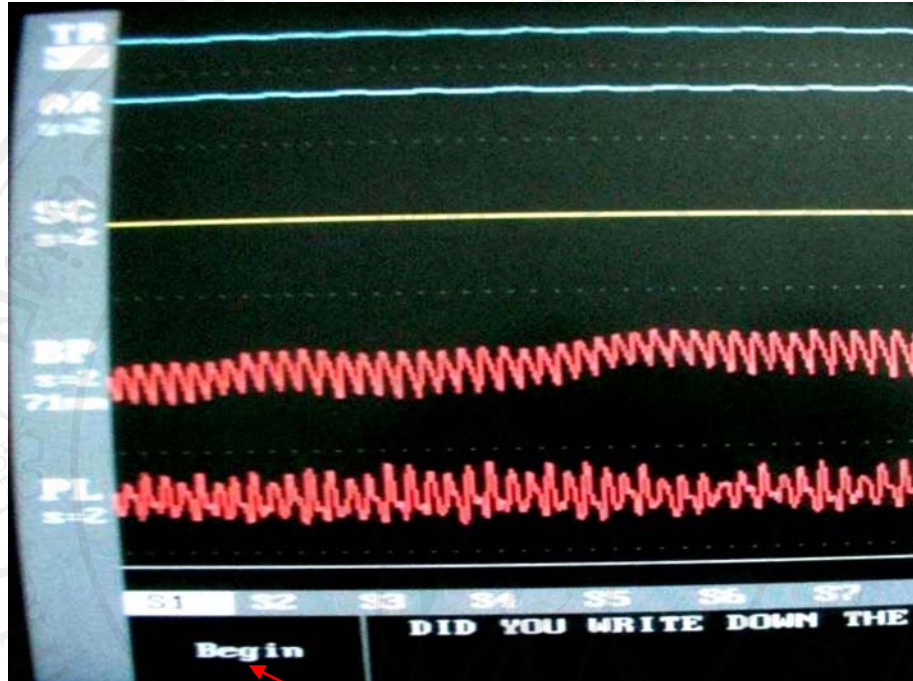
ร่องรอยการหายใจที่หน้าท้องจะปรากฏคลื่นความถี่มากกว่าร่องรอยจากบริเวณเหนืออก ทั้งนี้ถ้าหากเห็นว่าเส้นใดมีลักษณะที่แตกต่างออกไป จะต้องมีการปรับแถบวัดการหายใจนั้นให้มีความเหมาะสมสำหรับการตรวจวัด เพราะเส้นภาพในจอจะสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่า หากสายนั้นรัดแน่นเกินไปจนหายใจไม่สะดวก จะทำให้คลื่นการหายใจระยะกว้างแสดงถึงการหายใจเข้าและออกได้ช้ากว่าที่ควรจะเป็น เราต้องปรับแถบนั้นใหม่เพื่อให้คลื่นการหายใจนั้นแคบลงเป็นปกติ ทั้งนี้ผู้ตรวจสอบควรต้องถามบุคคลผู้เข้ารับการตรวจสอบเกี่ยวกับแถบวัดการหายใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นผู้หญิง(ไทพีศรีนิติ ภัคติกุล, มปป.)

ภาพ 5.1 เส้นภาพโพลีกราฟจะแสดงผลผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์หลังจากได้เชื่อมต่ออุปกรณ์เครื่องมือเข้ากับบุคคลเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้ผู้ตรวจสอบสามารถสังเกตได้ถึงความเหมาะสมและทำการปรับก่อนที่จะทำการซักถามสัมภาษณ์ และทำการทดสอบในแต่ละครั้ง หรือย้ำเตือนผู้ทดสอบถึงการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการทดสอบ

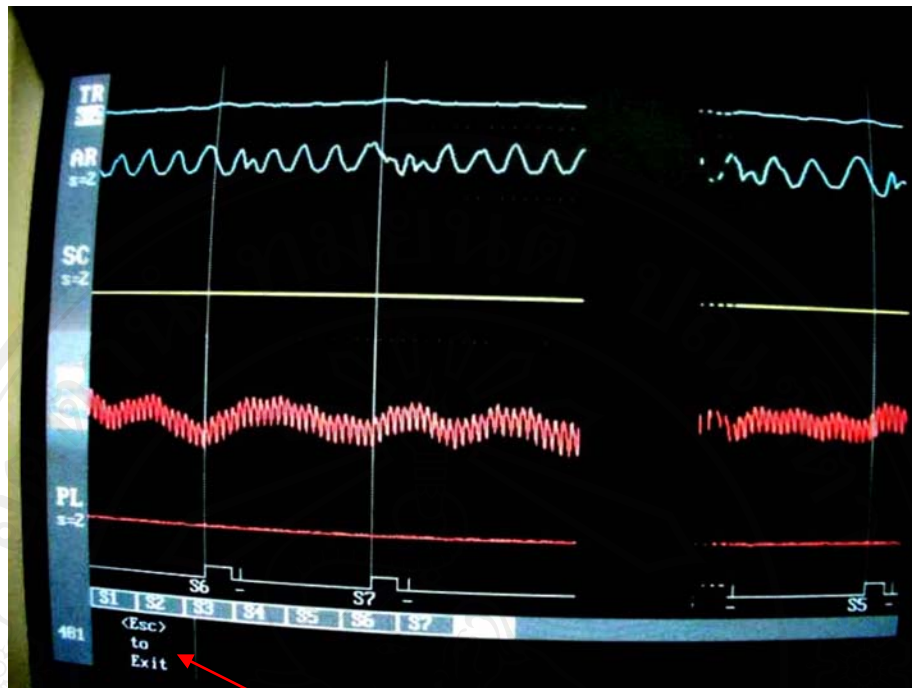
ดังนั้น คลื่นวงจรการหายใจทั้งในส่วนที่เป็นคลื่นความถี่และระยะห่างระหว่างการหายใจเข้าและออกปกติของผู้ทดสอบนั้น ผู้ตรวจสอบสามารถสังเกตเห็นได้ตั้งแต่ขณะที่ทำการสัมภาษณ์อยู่นั้น ซึ่งในแต่ละคนจะมีลักษณะของรูปแบบที่ไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับจังหวะการหายใจ สั้น ยาว ลึก ตื้น ช้า เร็ว เช่นในบางคนอาจพบคลื่นความถี่เกือบเรียบ เนื่องจากการหายใจสั้นและเร็ว ทั้งนี้ผู้ตรวจสอบจะยังไม่ควรห้สการเริ่มต้น (Begin) เพื่อให้เครื่องทำการบันทึก จนกว่าจะให้เห็นถึงภาวะ

ของการสวดหายใจที่เป็นปรกติของเขา ก่อน จากนั้นจึงเริ่มกดรหัสเริ่มต้น (Begin) เพื่อทำการทดสอบ (ภาพ 5.2)

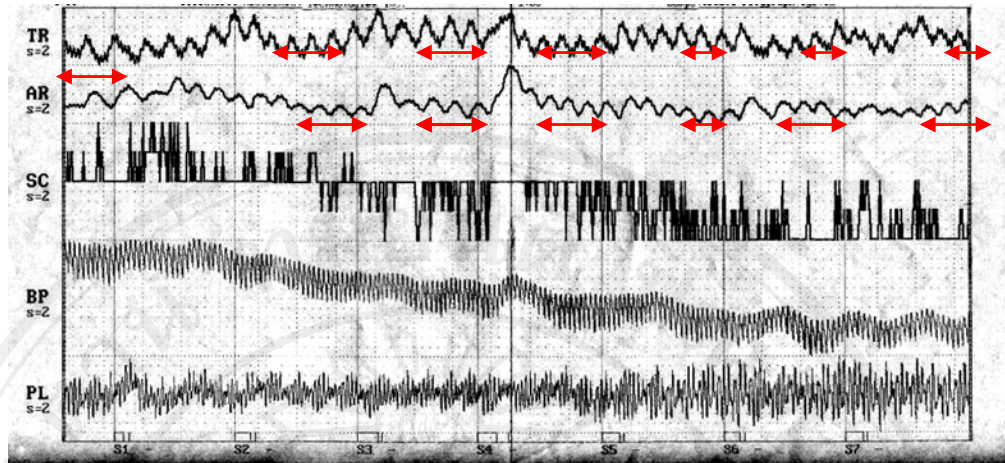
ภาพ 5.2 เส้นภาพหลายๆ เส้น (Polygraph) ที่เป็นผลสะท้อนจากเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ ซึ่งประกอบด้วย เส้นภาพการหายใจเหนืออก (TR) และหน้าท้อง (AR) เส้นภาพปฏิกิริยาเหงื่อที่ผิวหนัง (SC) เส้นภาพความดันโลหิต-ซีฟจร (BP) และเส้นภาพความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว (PL) จะแสดงผลผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์และจะทำการบันทึกเมื่อผู้ตรวจสอบได้กดรหัสเริ่มต้น (Begin) เพื่อเริ่มทำการทดสอบหลังจากที่ได้สังเกตและพิจารณาถึงเกณฑ์ตามปรกติของผู้ทดสอบ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับรูปแบบการหายใจ และความดันโลหิต-ซีฟจร

หลังจากที่ผู้ตรวจสอบได้กดรหัสการเริ่มต้นแล้วเครื่องจึงจะเริ่มทำการบันทึกต่อเนื่องไปจนกระทั่งเสร็จสิ้นการทดสอบหลังจากผู้ทดสอบได้ตอบคำถามข้อสุดท้ายแล้ว และจะสิ้นสุดการบันทึกต่อเมื่อผู้ตรวจสอบได้กดรหัสสิ้นสุดการบันทึก (Esc to Exit) (ภาพ 5.3) โดยใช้เวลาในแต่ละห้วงการทดสอบประมาณ 158 วินาที หรือเพียงไม่ถึง 3 นาทีเท่านั้น

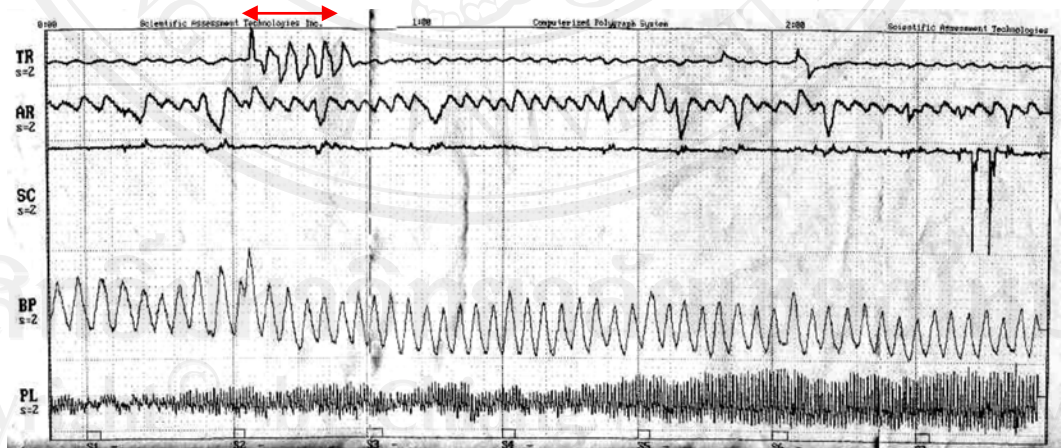

ภาพ 5.3 เครื่องจะทำการบันทึกอย่างต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอนตลอดห้วงของการทดสอบ และสิ้นสุดการบันทึกเมื่อผู้ตรวจสอบได้กดรหัสสิ้นสุดการบันทึก (Esc to Exit) แล้วเท่านั้น

ในภาพ 5.4 และ 5.5 จะสังเกตเห็นรูปแบบของการสูญหายใจตามปรกติของผู้ทดสอบจากบันทึกการหายใจในช่วงพักระหว่างการตั้งคำถามแต่ละข้อ ที่มีช่วงห่างของเวลา 18 วินาที ตามที่โปรแกรมได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นระยะก่อนที่จะรับทราบคำถามและหลังจากที่ได้ตอบคำถามแล้ว และอีกประมาณ 10 ถึง 15 วินาทีหลังจบการทดสอบ เมื่อเครื่องแสดงปรากฏบนจอว่า “End” ซึ่งผู้ตรวจได้บอกให้ทราบถึงการสิ้นสุดลงของการทดสอบแล้ว แต่ยังคงปล่อยให้เครื่องดำเนินการบันทึกต่อไป หลังจากนั้นจึงได้บอกให้ทราบอีกครั้งถึงการจบการทดสอบและปล่อยลมออกจากปอด ความดันทั้งหมดแต่ยังคงอุปกรณ์อื่นไว้ตามเดิม ดังนั้นการบันทึกเส้นภาพการหายใจยังคงดำเนินอยู่ต่อไปอีกประมาณ 10 วินาที จึงกดรหัสปิดการทำงานของเครื่อง ทั้งนี้เพื่อจะได้สังเกตเห็นภาวะการหายใจปรกติ และความเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นของเขาที่อาจเกิดขึ้นหลังจากการทดสอบได้สิ้นสุดลง และผู้ตรวจสอบควรต้องบอกให้เขาทราบว่า การทดสอบครั้งนั้นกำลังจะเริ่มต้นก่อนที่จะเริ่มจริง หรือสิ้นสุดลงหรือจบลงแล้ว

ภาพ 5.4 เส้นภาพโพลีกราฟของการทดสอบทางสีด้วยการ เปล่งวาจา (Answer Test) ของ อาสาสมัครที่เครื่องบันทึกได้ในห้วงการทดสอบ และเผยให้เห็นรูปแบบของการสูดหายใจ ตามปรกติในช่วงพักระหว่างการจัดคำถามแต่ละข้อ และหลังจากได้ตอบคำถามข้อสุดท้าย (ข้อที่ 7) แล้ว นอกจากนี้จะเห็นว่าในร่องรอยการหายใจในบันทึกการทดสอบหนึ่งวงรอบ การสูดอากาศหายใจนั้นประกอบด้วย การหายใจเข้าและออก ทำให้เส้นภาพที่แสดงออกมา มีทั้งความสูงและความกว้างของช่วงคลื่นที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับความเร็ว และความลึกตื้นของการสูดอากาศหายใจของแต่ละปัจเจกบุคคล

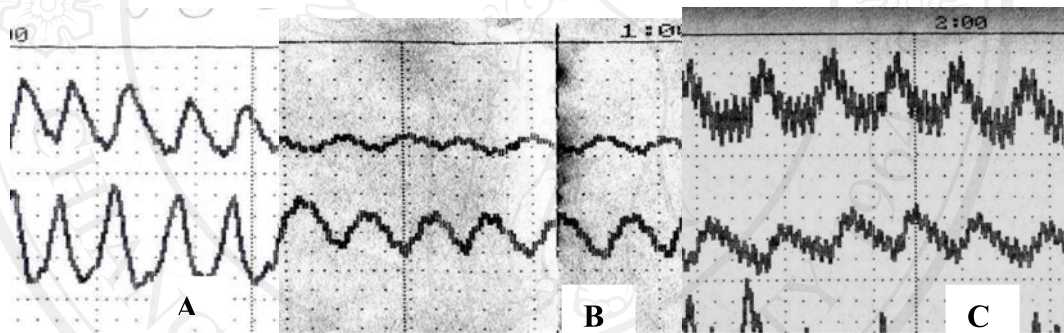

ภาพ 5.5 เส้นภาพโพลีกราฟของบันทึกผลการทดสอบทางสี ด้วยวิธีการตอบคำถามในใจ หรือ คำตอบเงียบ (Silent Answer Test : SAT) ของอาสาสมัครที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการบิดเบือนร่องรอยของการหายใจในห้วงการทดสอบ แต่ได้เผยให้เห็นถึง รูปแบบการหายใจตามปรกติในช่วงพักระหว่างคำถามข้อที่ 2 และ 3

ส่วนตำแหน่งบนเส้นภาพนับตั้งแต่ที่เขาเริ่มได้รับทราบคำถาม และได้ตอบคำถามออกมา ซึ่งผู้ตรวจสอบได้ขีดรหัสเพื่อแสดงตำแหน่งไว้ (ภาพ 5.4) ถือเป็นสาระสำคัญมากสำหรับการวิเคราะห์ถึงเกณฑ์การกล่าวความจริงหรือเท็จของบุคคลนั้น เพราะจำเป็นต้องอาศัยการพิจารณาอย่างรอบคอบถึงช่วงขณะที่เขาได้รับทราบคำถามและตอบคำถามออกมาเพื่อจะส่งผลไปถึงการประเมินของเครื่องที่ถูกตั้ง

ส่วนภาพ 5.5 นั้น เนื่องจากเป็นบันทึกการทดสอบด้วยคำตอบ “เงียบ” (Silent Answer Test : SAT) จึงปรากฏเพียงรหัสแสดงตำแหน่งของช่วงเวลาที่ได้รับการทราบคำถามโดยไม่ปรากฏรหัสแสดงตำแหน่งของการให้คำตอบออกมานั้น

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่ารูปแบบของการหายใจปกติของแต่ละคนนั้น ไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาในลักษณะอย่างเดียวกัน ดังตัวอย่างที่ได้นำมาแสดงไว้ในภาพ 5.6

ภาพ 5.6 ส่วนหนึ่งของบันทึกการหายใจของอาสาสมัคร A, B และ C ที่แสดงรูปแบบการหายใจปกติที่มีขนาดวงรอบการหายใจ ความถี่คลื่น ความยาวคลื่นแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบลักษณะรอยหยักเป็นฟันปลาของร่องรอยการหายใจที่เกิดขึ้นจากความวิตกกังวลของอาสาสมัคร C

ดังนั้น ไม่ว่าจะการหดตัวหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ ของการหายใจ รวมทั้งการบิดเบือนร่องรอยดังกล่าว จะได้รับการพิจารณาว่ามีนัยสำคัญ ได้ถ้าเพียงเมื่อปรากฏขึ้น หลังจากการตอบคำถาม หรืออย่างมากที่สุดก็ต้องไม่ก่อนหนึ่งวงรอบห้วงการหายใจ ซึ่งหากปรากฏขึ้นก่อนหน้านี้แล้วย่อมไม่มีนัยสำคัญใดๆ เลยที่จะถือว่าเป็นเกณฑ์ของการกล่าวความจริง เว้นเสียแต่ว่าส่วนอื่นๆ ของบันทึกนั้น จะได้มีการบ่งชี้ถึงความพยายามบิดเบือนร่องรอยด้วย

5.1.2 บุคคลนั้นให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ตลอดห้วงการทดสอบหรือไม่

ด้วยเหตุที่การจับเท็จเป็นการมุ่งวัดถึงปฏิกิริยาต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงในร่างกายของบุคคลซึ่ง

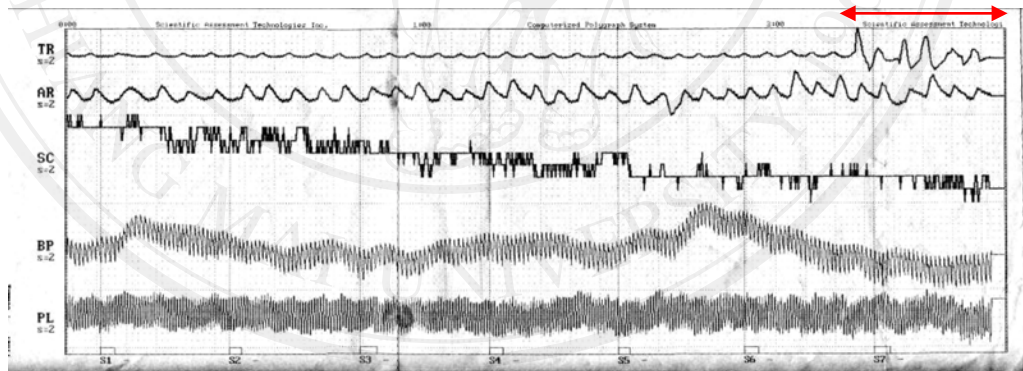
มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางจิตซึ่งสัมพันธ์กับความเครียดที่โยงโยอยู่กับการกล่าวเท็จนั้น จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ผู้ตรวจสอบต้องสร้างแรงกระตุ้นที่ก่อให้เกิดสถานการณ์ความเครียดขึ้นเพื่อให้ส่งผลต่อการตอบสนองทางสรีระของระบบอินทรีย์ในกลไกหน้าที่ตามปกติของร่างกายให้ปรากฏออกมาและตรวจวัดได้ด้วยเครื่องโพลีกราฟ

ทั้งนี้สภาพที่จะทำให้ประสบผลได้โดยทั่วไปนั้น มักเป็นเรื่องที่สร้างความหวาดกลัว ความตื่นตระหนก ความตกใจรุนแรง ความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกผิด ความขัดแย้งสับสน หรือแม้กระทั่งความตื่นเต้นต่างๆ ไป ที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาสนองตอบปรากฏออกมาทางเส้นภาพ โดยที่ผู้ตรวจสอบต้องแน่ใจว่าในขณะที่กำลังดำเนินการทดสอบอยู่นั้นความผันแปรดังกล่าว ไม่ได้เป็นผลมาจากสภาพอย่างอื่นที่มีได้เกิดขึ้นจากอารมณ์แต่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาสนองตอบปรากฏออกมาทางกายภาพได้ในทำนองเดียวกัน เช่น ความเจ็บปวด การทำงานของสมองและสติปัญญา หรือแม้กระทั่งการทำงานทางกายภาพ เพื่อไม่ให้สิ่งที่ถูกตรวจจับได้และปรากฏอยู่ในบันทึกถึงการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่แสดงออกมาทางกายภาพอย่างชัดเจนนั้นกลับกลายเป็นความบิดเบือนจากความจริงที่จะสร้างความยุ่งยากต่อเนื่องไปถึงการประเมินผลตามจุดประสงค์ของการตรวจสอบทางโพลีกราฟที่มุ่งแสวงหาความจริงจากปฏิกิริยาการเปลี่ยนแปลงของร่างกายบุคคลจากความรู้สึกภายในที่สับสนและวิตกกังวลของเขาเองจริงๆ ที่เกิดขึ้นจากการกล่าวเท็จ(ดังที่แสดงไว้ในภาพ 5.7)

ภาพ 5.7 บันทึกการทดสอบด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test) ของอาสาสมัคร ที่แสดงถึงความผิดปกติอย่างมากเกินไป โดยมีสาเหตุมาจากการจงใจพยายามบิดเบือนบันทึกโพลีกราฟเพื่อหลบเลี่ยงการตรวจจับการกล่าวเท็จด้วยวิธีการเปลี่ยนความคิดในสมองไปยังเรื่องอื่น(บุคคลนี้ได้อธิบายในเวลาต่อมาว่า ขณะทำการทดสอบเขาใช้วิธีคิดเลขในใจ)ในห้วงการทดสอบ และสะท้อนออกมาทางร่องรอยการหายใจในลักษณะที่เป็นการฝืนตลอดเวลา

ดังนั้น ก่อนที่จะทำการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้ตรวจสอบต้องย้ำถึงการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ และสั่งให้ผู้ทดสอบนั่งตัวตรง เท้าวางราบกับพื้น หลังพิงพนัก ตามองตรงไปข้างหน้า ห้ามขยับขยี้้น และอยู่ไปเรื่อยๆ เพื่อรอฟังคำถามและตอบออกมาด้วยคำตอบสั้นๆ เพียงคำว่า “ไม่” เท่านั้น เพื่อให้เครื่องมือที่มีความไวอย่างสูงนี้มีความผันแปรได้น้อยที่สุดอันมีผลมาจากการเคลื่อนไหวจากฝ่ายเขาเอง ซึ่งถ้ามีความเคลื่อนไหวไม่ว่าจะเป็นทางกายหรือจิตมากเท่าใดก็ยิ่งมีความผันแปรทางเส้นภาพเท่านั้น และย่อมมีผลต่อการประเมินตามไปด้วยอย่างแน่นอน ซึ่งหากบุคคลนั้นปล่อยตัวให้มีการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมาก เช่นการมองไปรอบๆ หรือการถอนหายใจขณะที่ตั้งคำถามในข้อแรกๆ ผู้ตรวจสอบควรหยุดการทดสอบทันที และต้องเตือนให้เขามีความร่วมมือด้วยอย่างเต็มที่ แต่หากมีการขยับตัวกับเพียงบางคำถาม โดยเฉพาะคำถามที่เรามุ่งจะจับพริศด้วยแล้ว ไม่ควรต้องเตือนใดๆ ทั้งสิ้น และเมื่อใดก็ตามที่ผู้ตรวจสอบเชื่อว่าบุคคลนั้นตั้งใจพยายามบิดเบือนด้วยการขยับตัวเล็กน้อยหรือด้วยการควบคุมการสูดอากาศหายใจของตนเอง เขาจะต้องไม่ได้รับการเตือนใดๆ ในการกระทำของเขาจนกระทั่งการทดสอบเสร็จสิ้นลง เพราะการกระทำที่จิตใจเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความหลอกลวง

ภาพ 5.8 บันทึกการทดสอบด้วยการคำตอบเงียบ (SAT) ของอาสาสมัคร ที่แสดงถึงการจงใจพยายามบิดเบือนบันทึกโพลีกราฟเพื่อหลบเลี่ยงการตรวจจับการกล่าวเท็จด้วยการควบคุมการหายใจตลอดเวลาในห้วงการทดสอบ และเผยให้เห็นการหายใจที่เป็นระดับปรกติเมื่อการทดสอบจบลงซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่คำถามข้อสุดท้ายได้ถามออกไปแล้ว

จนกระทั่งเมื่อการทดสอบครั้งนั้นได้สิ้นสุดลง ผู้ตรวจสอบควรต้องบอกกล่าวให้ทราบถึงการสิ้นสุดลงหรือจบลงของการทดสอบแล้ว และขอให้นั่งนิ่งๆ เงียบต่อไปอีกสักครู่ โดยปล่อยให้เครื่องทำการบันทึกต่อไป เพราะหากผู้ทดสอบคนนั้นได้ควบคุมระบบการหายใจสูดอากาศของตน

มาตลอดห้วงเวลาการทดสอบภายใต้การตรวจจับของเครื่องแล้ว อาจทำให้เขาได้แสดงความเปลี่ยนแปลงอย่างเต็มที่ในรูปแบบของการหายใจด้วยการหดตัวของคลื่นหรือด้วยการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของรอบการหายใจ(เข้า-ออก) ที่เป็นระดับอัตราปกติให้เห็นได้ หรือการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นและสังเกตได้ในอีก 10 วินาทีต่อมาหลังจากที่ผู้ตรวจสอบได้ปล่อยลมในปอดลงความดันโลหิตออกหมดแล้วก่อนที่จะทำการกดหัตถ์ปิดเครื่อง ซึ่งการกระทำเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนได้ถึงการกระทำเพื่อเลี่ยงการตรวจจับ (ดังภาพ 5.8)

การกระทำทั้งหลายที่ส่งผลกระทบต่อบันทึกที่บิดเบือนจนถึงขั้นที่อาจนำไปสู่การแปรผลอย่างผิดพลาดได้ นั้น โดยสรุปก็คือความพยายามที่จะเลี่ยงออกไปจากการตรวจสอบเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือการฝืนใจตอบว่าเต็มใจเข้าเครื่อง ทั้งที่ไม่เต็มใจด้วยหวังว่าจะเอาชนะเครื่องได้ ซึ่งผู้ตรวจสอบจำเป็นต้องแจ้งเตือนผู้ทดสอบถึงการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่และให้เขางดเว้นการกระทำเช่นนั้น อาจเป็นกรณีต่อไปนี้ได้

1. การมีความล่าช้าในคำตอบซึ่งเป็นข้อที่สังเกตได้และเครื่องจะบันทึกเอาไว้ขณะที่ผู้ตรวจสอบกดหัตถ์ส่งไปบนเป็นพิมพ์ขณะที่เขาตอบออกมา แต่การให้คำตอบอย่างล่าช้าในการตอบคำถามการทดสอบ มักเป็นการบ่งชี้ว่าเขากำลังพูดไม่จริงและกำลังงุนงงใจอยู่ข้างในบางอย่างก่อนที่จะตอบคำถามออกมา ทำให้ถูกประเมินในเบื้องต้นว่าเป็นปฏิกิริยาสนองตอบของคนที่ไม่สนใจกำลังกลั่นกรองเพื่อหาคำตอบที่จะเอาตัวรอดในคนกล่าวเท็จและกลัวว่าจะถูกตรวจจับได้ เพราะเหตุที่คำถามเหล่านี้ทั้งหมดได้มีการทบทวนกับเขามาแล้วทั้งสิ้นก่อนหน้าที่จะทำการทดสอบ จึงไม่มีเหตุผลอื่นใดที่เขาจะตอบออกมาอย่างล่าช้าในการตอบคำถามทดสอบทั้งหมดนี้

ดังนั้น คนกล่าวเท็จนอกจากจะให้คำตอบออกมาอย่างไม่ทันที่ทันใดหรือมักตอบออกมาหลังอาการลังเล และไตร่ตรองอย่างเห็นได้ค่อนข้างชัดเจนแล้ว ยังมีการเปลี่ยนแปลงอิริยาบถของตนเองอีกหลายอย่างและเลี่ยงการตอบอย่างตรงไปตรงมา ในขณะที่ลักษณะคำตอบของคนกล่าวจริงจะตอบออกมาทันทีว่า “ไม่”

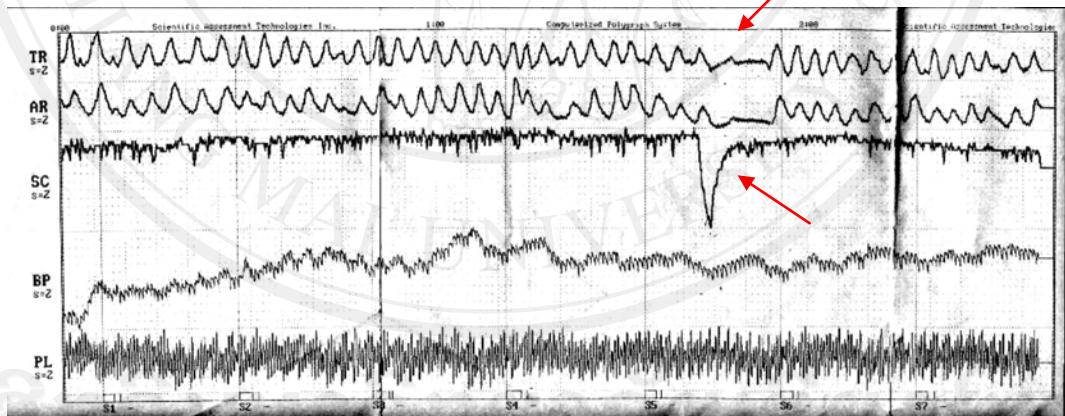
2. การตอบด้วยเสียงดังนอกจากจะเป็นการรบกวนการทดสอบอย่างไม่มีเหตุผลแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อปฏิกิริยาปกติอีกด้วย ดังนั้นผู้ตรวจสอบต้องขอให้เขาตอบด้วยเสียงปรกติธรรมดา

3. การบิดเบือนรูปแบบการทดสอบหายใจปกติด้วยการตอบออกมาขณะที่กำลังสูดลมหายใจเข้าลึกจากนั้นจึงหายใจออก หรือ ขณะถอนหายใจแล้วให้คำตอบ นับเป็นความพยายามของการหลีกเลี่ยงทั้งสิ้นที่มักเป็นการกระทำที่จิตใจของคน โทหกเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตรวจจับได้ ดังนั้นการดำเนินการทดสอบด้วยคำตอบเสียง(SAT) นั้น น่าจะทำให้บุคคลเหล่านั้นแสดงปฏิกิริยาของการโกหกอย่างแท้จริงออกมาในห้วงการทดสอบนี้ เนื่องจากการทดสอบด้วยคำถามชุดเดิมแต่เป็น

การตอบในใจของเขาเองโดยไม่ต้องเปล่งเสียงออกมา ซึ่งวิธีการเช่นนี้อยู่ในตรรกที่ว่าคนเราหลอกใครก็ได้ แต่ยากที่จะหลอกตัวเองได้อย่างสนิทใจ ด้วยเหตุนี้เองเราจึงนำประโยชน์จากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในตนของคนนั้นเองมาใช้ในการตรวจสอบทางโพลีกราฟได้เป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นการป้องกันไม่ให้มีการเคลื่อนไหวทางกายที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการเปล่งวาจา

4. การหลับตาในห้วงการทดสอบมักเป็นการกระทำอีกอย่างหนึ่งเพื่อเลี่ยงการตรวจจับด้วยการเปลี่ยนความคิดไปยังเรื่องอื่น ทำให้ความรู้สึกภายในหันเหออกไปจากการกำลังถูกตรวจจับทางโพลีกราฟ หรือการพยายามทำใจให้ว่าง

จากบันทึกโพลีกราฟของผลการทดสอบที่ได้ สิ่งที่ผู้ตรวจสอบนำไปใช้เป็นข้อพิจารณาถึงการให้ความร่วมมือในการทดสอบของบุคคลนั้น ด้วยการสังเกตถึงความผิดปกติบนเส้นภาพโพลีกราฟที่มีมากเกินไป ดังได้แสดงเป็นตัวอย่างไว้ ในภาพ 5.9 ซึ่งความผิดปกติที่มากเกินไปนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการขยับร่างกายของผู้ทดสอบ ทั้งนี้ผู้ตรวจสอบต้องครหาหวั่นวิตกไว้ทุกครั้งที่มีความผิดปกติเหล่านั้นได้ปรากฏขึ้นขณะทำการทดสอบไม่ว่าจะทราบหรือไม่ทราบสาเหตุก็ตาม แม้กระทั่งว่าจะได้ทำการบันทึกถึงตำแหน่งของความผิดปกติไว้ก่อนแล้วจึงค่อยสอบถามถึงสาเหตุในห้วงของการสัมภาษณ์หลังการทดสอบ(Post Test Interview)

ภาพ 5.9 ภาพแสดงถึงความผิดปกติอย่างมากเกินไปซึ่งมีสาเหตุมาจากการขยับตัวในห้วงขณะทำการทดสอบ

อย่างไรก็ตามกิจกรรมหลายอย่างหากไม่มีการครหาหวั่น “อาการ” ต่างๆ ไว้ทัน ผู้ดำเนินการจะต้องทำเครื่องหมายระบุไว้ในกระดาษของตนถึง “อาการ” เหล่านั้น เช่น ไอ จาม ขยับแขน หรือมีเสียงรบกวนเข้ามา เพราะสิ่งเหล่านั้นจะเป็นการก่อให้เกิดความบิดเบือนในการบันทึก และแปลผลออกมาด้วยในท้ายที่สุด

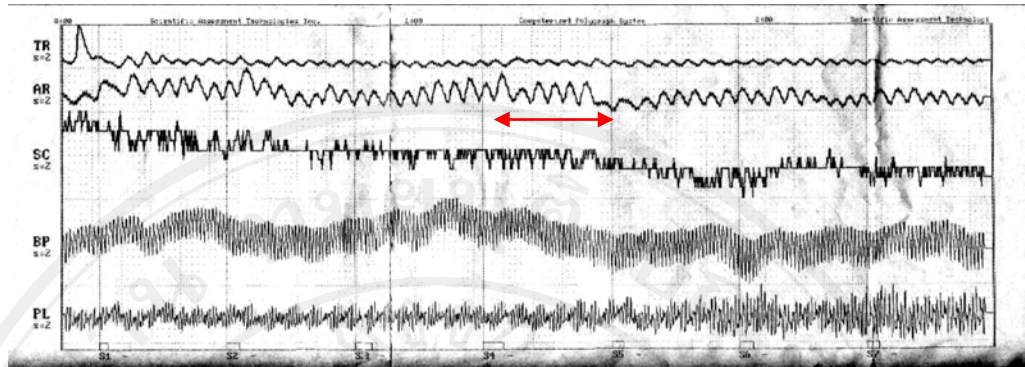
นอกจากร่องรอยที่เป็นผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงทางสรีระต่างๆที่ปรากฏทางเส้นภาพแล้ว ผู้ตรวจสอบยังต้องพิจารณาถึงพฤติกรรมบางอย่างที่บุคคลนั้นแสดงออกมาซึ่งผู้ตรวจสอบจำเป็นต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษและได้ใช้ทักษะของตนสังเกตอย่างละเอียดรอบคอบและบันทึกถึงการแสดงออกของบุคคลนั้น เพราะอาจเป็นเบาะแสบางอย่างที่จะประเมินได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งของเขาในการพยายามเบี่ยงเบนความสนใจหรือก่อให้เกิดปฏิกิริยาที่ไม่สมเหตุสมผลส่งผลเสียหายทางปฏิกิริยาสนองตอบในห้วงการทดสอบของบุคคลนั้น

5.1.3 คำถามข้อใดที่แสดงปฏิกิริยาการหายใจสูงที่สุด

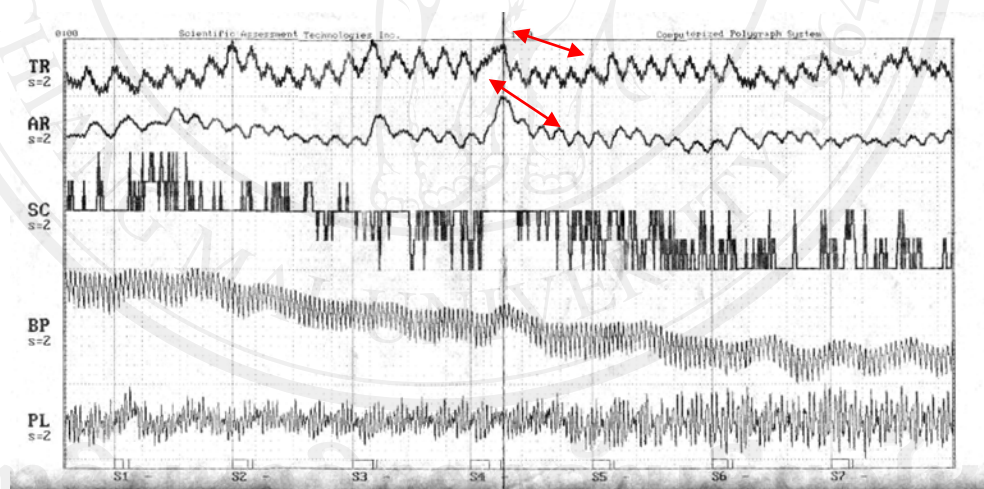
นับเป็นข้อดีของการบันทึกร่องรอยการหายใจด้วยวิธีการบันทึกช่องคู่ในการหายใจที่มีการวัดสองแถบ คือทั้งที่อยู่เหนืออกและหน้าท้อง ซึ่งตามปกติแล้วหากไม่มีข้อบ่งชี้ที่แสดงถึงการบิดเบือนใดๆ บันทึกการหายใจทั้งสองเส้นนี้จะขนานใกล้เคียงตามกันไป โดยส่วนใหญ่มีความแตกต่างอยู่เพียงอย่างเดียว คือยอดที่มนกว่าของรอบวงการหายใจและความลึกคลื่นน้อยกว่าของเส้นเหนืออกเมื่อเปรียบเทียบกับบันทึกการหายใจหน้าท้องซึ่งปรากฏยอดแหลมกว่าและคลื่นความลึกสูงกว่า แม้ว่าในบางครั้งอาจพบได้สำหรับบางคน (เป็นส่วนน้อย) ที่จะมิลื่นความลึกสูงกว่าและมียอดแหลมกว่าที่เส้นเหนืออกแต่มีคลื่นความลึกน้อยกว่าและมียอดมนกว่าที่เส้นหน้าท้อง ซึ่งจะให้ผลที่ดีกว่าด้วยข้อได้เปรียบหลักคือเป็นการสร้างกับดักให้กับคนโกหกที่มักพยายามบิดเบือนร่องรอยการหายใจของตนเองนั้น ไม่สามารถทำตัวให้หลุดพ้นจากการถูกตรวจจับได้เพราะการหายใจที่ได้บิดเบือนนั้นจะถูกบันทึกไว้ได้ เนื่องจากบุคคลที่สามารถบิดเบือนการหายใจที่ช่องหนึ่งได้แต่ยอมทำไม่ได้กับอีกช่องหนึ่ง หรือในกรณีที่ปฏิกิริยาสนองตอบการกล่าวเท็จเกิดขึ้นที่บันทึกร่องรอยการหายใจเพียงช่องเดียวแต่ไม่ปรากฏขึ้นที่อีกช่องหนึ่ง ผู้ตรวจสอบก็ยังสามารถบ่งชี้ถึงการกล่าวความเท็จได้(ดังแสดงไว้ในภาพ 5.10)

โดยทั่วไปปฏิกิริยาสนองตอบของการกล่าวเท็จทางการหายใจจะปรากฏเป็นช่วงเวลาเท่าๆกันระหว่างบันทึกหน้าท้องและเหนืออก เป็นผลให้ปริมาณการสูดอากาศเข้าหรือเวลาที่หายใจออกมานั้นจะแสดงปฏิกิริยาสนองตอบที่เป็นการกล่าวเท็จอย่างเดียวกัน นั่นคือถ้าบุคคลนั้นแสดงปฏิกิริยาสนองตอบออกมาเป็นการหดตัวเป็นขั้นบันไดทางหน้าท้อง การหดตัวเช่นเดียวกันนั้นก็จะปรากฏออกมาทางเหนืออกด้วยในเวลาเดียวกัน

ในบางครั้งรูปร่างทางกายภาพ เช่นความอ้วนลงพุง ความผอมแห้งของร่างกายก็สามารถสร้างความยุ่งยากที่จะแสดงบันทึกการหายใจออกมาได้อย่างเหมาะสมสำหรับการตีความออกมาได้ ซึ่งสภาพดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการหายใจได้ทั้งกับเส้นเหนืออกและที่หน้าท้อง ในขณะที่เกือบไม่มีความแตกต่างในรูปร่างการหายใจระหว่างเพศชายและหญิง

ภาพ 5.10 บันทึกการทดสอบของอาสาสมัครที่มีการบิดเบือนในบันทึกการหายใจด้วยการควบคุมการหายใจ ซึ่งได้สะท้อนออกมาให้เห็นในลักษณะที่เป็นการแสดงปฏิริยาสนองตอบทางเส้นภาพการหายใจทั้งสองเส้นที่ไม่ขนานใกล้เคียงตามกันไป ระหว่างเส้นที่หน้าอก(บน)และที่หน้าท้อง(ล่าง) โดยปฏิริยาสนองตอบการกล่าวเท็จเกิดขึ้นที่บันทึกร่องรอยการหายใจเพียงช่องเดียวคือช่องการวัดที่หน้าท้อง(ล่าง)

ภาพ 5.11 บันทึกการทดสอบที่แสดงให้เห็นถึงการมีปฏิริยาสนองตอบในการหายใจทั้งสองเส้น ต่อทุกข้อคำถามในการทดสอบ และการแสดงปฏิริยาดังกล่าวมีความเด่นชัดและสูงที่สุดในตำแหน่งคำถามการทดสอบ ข้อที่ 4

การแสดงปฏิริยาสนองตอบของการหายใจที่จะเป็นการบ่งชี้ถึงเกณฑ์ของการกล่าวเท็จนั้น เป็นผลสะท้อนออกมาจากการที่เมื่อได้รับรู้ข้อมูลอย่างแน่นนอนว่าได้กล่าวความเท็จต่อคำถามข้อใดแล้ว ทำให้ความรู้สึกนี้ส่งผลถึงหน้าที่ทางสรีระให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการหายใจที่เครื่อง

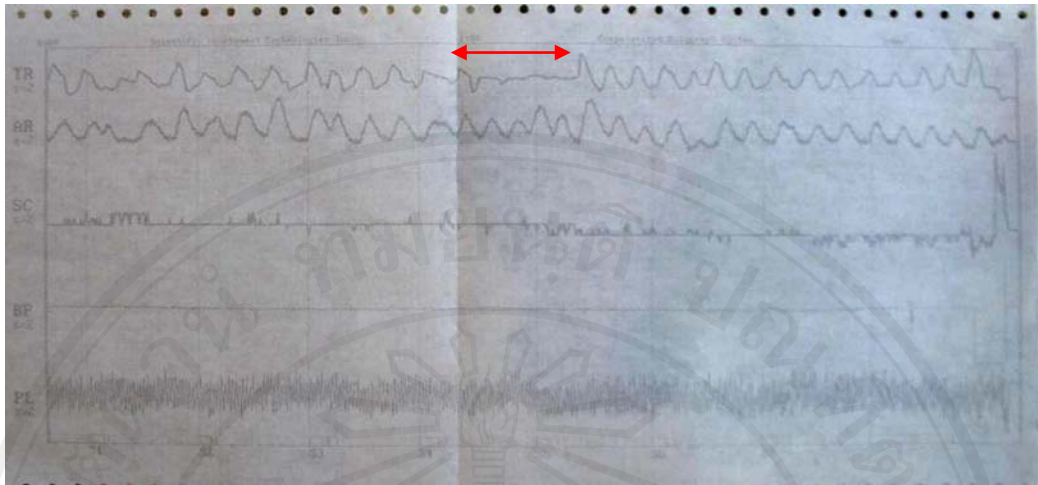
จะตรวจวัดและบันทึกไว้ได้ ดังนั้นจึงมักจะปรากฏร่องรอยขึ้นตรงตำแหน่งคำถามสำคัญที่เด่นชัด โดยจะปรากฏขึ้นหลังจากการตอบคำถามหรืออย่างมากที่สุดก็ต้องไม่ก่อนหนึ่งวงรอบห้วงการหายใจดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้ว แต่ทั้งนี้ในการทดสอบบางครั้งนั้นอาจพบว่า มีการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามการทดสอบในตำแหน่งอื่นๆ นอกจากที่เป็นคำถามสำคัญซึ่งผู้ทำการตรวจสอบจะต้องใช้ทักษะและความเชี่ยวชาญในประสบการณ์ของตนทำการวิเคราะห์และตีความอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อการลงความเห็นที่ถูกต้อง(ดังแสดงไว้ในภาพ 5.11)

ในกระบวนการตรวจสอบทางโพลีกราฟที่ใช้สูตรคำถามการทดสอบที่ประกอบด้วยคำถาม 3 ประเภทประกอบอยู่ในชุดคำถามเดียวกันและมุ่งจับเท็จจากการปฏิเสธคำถามประเภทที่เกี่ยวข้องกับคดีนั้น การพิจารณาว่าคำถามข้อใดที่เป็นการแสดงปฏิกิริยาสูงที่สุดนั้นจะใช้วิธีการเปรียบเทียบกับคำถามควบคุมด้วยเทคนิคในการจัดวางตำแหน่งคำถาม โดยที่คนกล่าวเท็จจะมีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีสูงกว่าคำถามควบคุม และจะมีมากที่สุดในเรื่องคำถามที่เป็นคำถามสำคัญและเป็นประเด็นหลักทางคดี

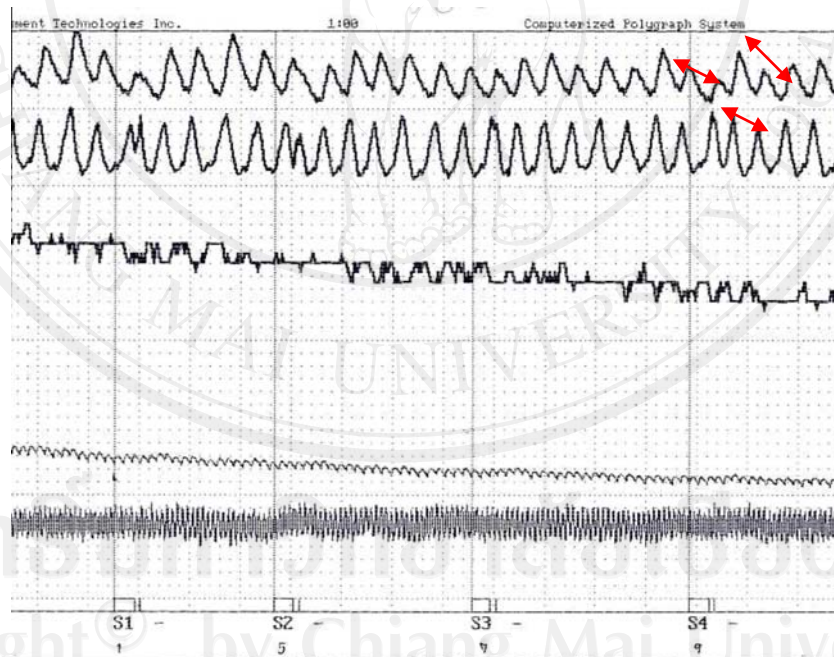
เนื่องจากงานวิจัยนี้ ใช้สูตรคำถามการทดสอบที่ประกอบด้วยคำถามประเภทเดียว และมุ่งจับเท็จในคำถามสำคัญเกี่ยวกับสีที่บุคคลนั้น ได้เลือกไว้และตอบปฏิเสธว่า “ไม่” โดยได้จัดวางไว้ในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ของชุดคำถามการทดสอบที่มีคำถามทั้งหมด 7 ข้อ ด้วยการพิจารณาจากการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบการหายใจที่เป็นผลสะท้อนจากการที่เขารับรู้อยู่แก่ใจอย่างแน่นอนว่า ได้กล่าวความเท็จต่อคำถามข้อที่ 4 นี้ ดังนั้น เขาจึงควรมีปฏิกิริยาสนองตอบการกล่าวเท็จที่ชัดเจนปรากฏขึ้นตรงตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 นั้นเอง ที่จะนำไปสู่การลงความเห็น “ตรวจจับได้”

ในการตีความถึงการแสดงปฏิกิริยาการหายใจนั้น เป็นการพิจารณาถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในร่องรอยการหายใจ และแสดงออกมาให้ปรากฏบนเส้นภาพอย่างชัดเจนต่อคำถามการทดสอบซึ่งจะใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงการกล่าวความเท็จ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยพื้นฐานดังต่อไปนี้

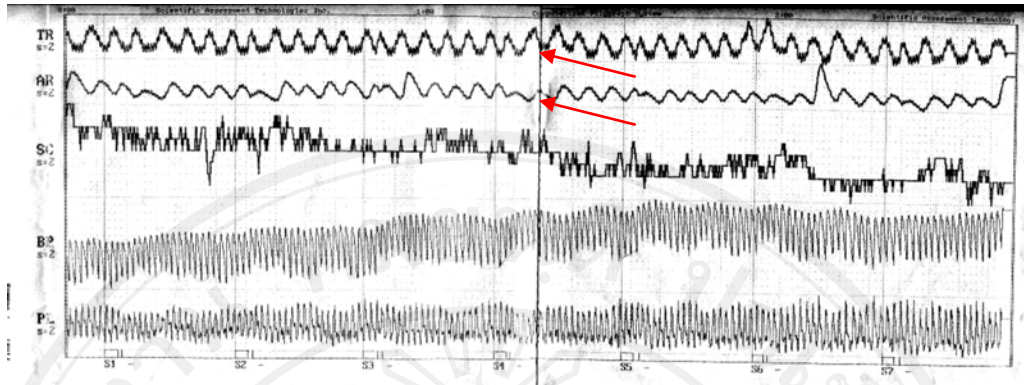
1. การชะงักการหายใจ(ภาพ 5.12)
2. การหดตัวเป็นขั้นบันได (ภาพ 5.13)
3. เส้นฐานการหายใจสูงขึ้น(ภาพ 5.14)
4. การหดตัวธรรมดา(ภาพ 5.15)
5. การเปลี่ยนแปลงวงรอบการหายใจ(ภาพ 5.16)
6. การผ่อนคลายการหายใจภายหลังการกล่าวเท็จ(ภาพ 5.17)
7. ปฏิกิริยาชะงักจำเพาะ(ภาพ 5.18)
8. การหายใจชะงักโดยทั่วไป(ภาพ 5.19)

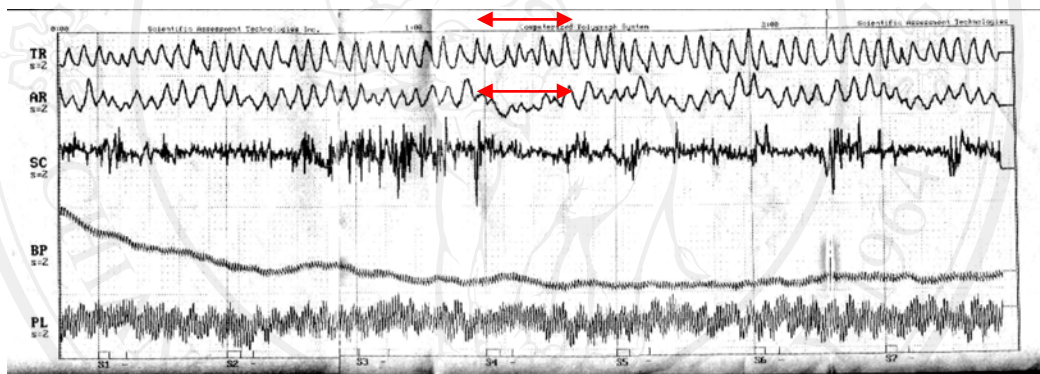
ภาพ 5.12 ปฏิกริยาสนองตอบการกล้าวเท็งจากการหายใจ 1. การชะงักการหายใจ

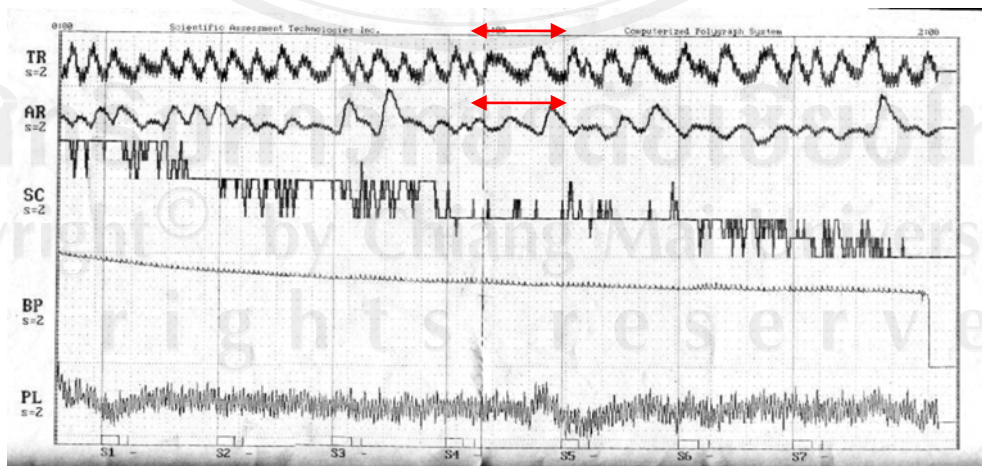
ภาพ 5.13 ปฏิกริยาสนองตอบการกล้าวเท็งจากการหายใจ 2. การหดตัวเป็นขั้นบันได

ภาพ 5.14 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่ำวที่เกิดจากการหายใจ 3. เส้นฐานการหายใจขยับสูงขึ้น

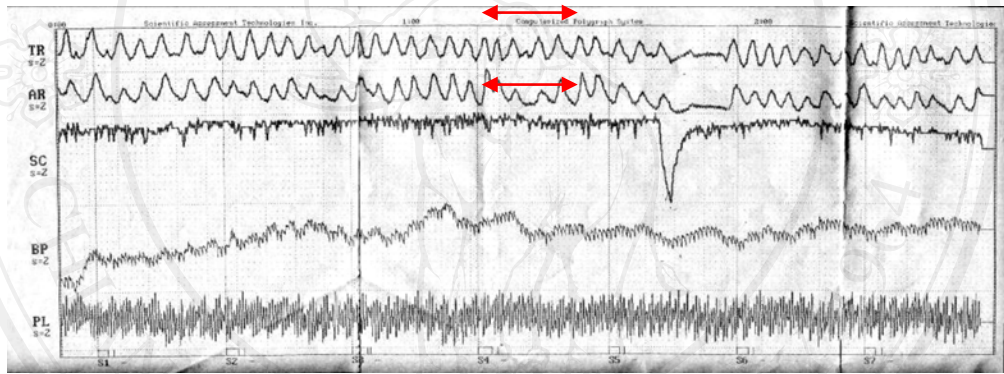
ภาพ 5.15 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่ำวที่เกิดจากการหายใจ 4. การหดตัวธรรมดา

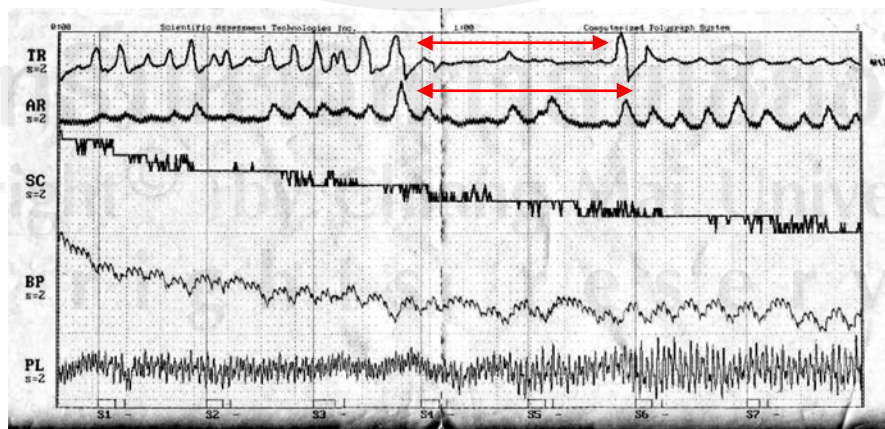
ภาพ 5.16 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่ำวที่เกิดจากการหายใจ 5. การเปลี่ยนวงรอบการหายใจ

ภาพ 5.17 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่วเท็จจากการหายใจ 6. การผ่อนคลายการหายใจหลังการกล่วเท็จ

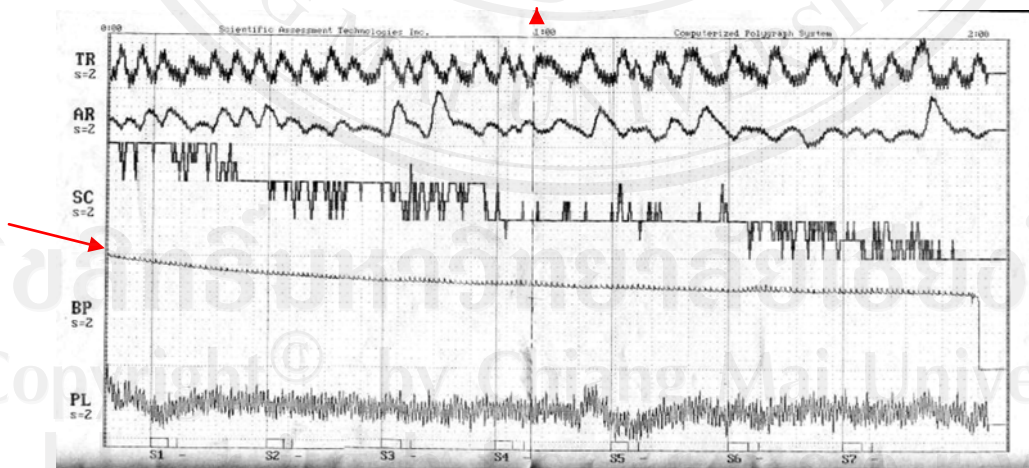
ภาพ 5.18 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่วเท็จจากการหายใจ 7. การชะงักจำเพาะ

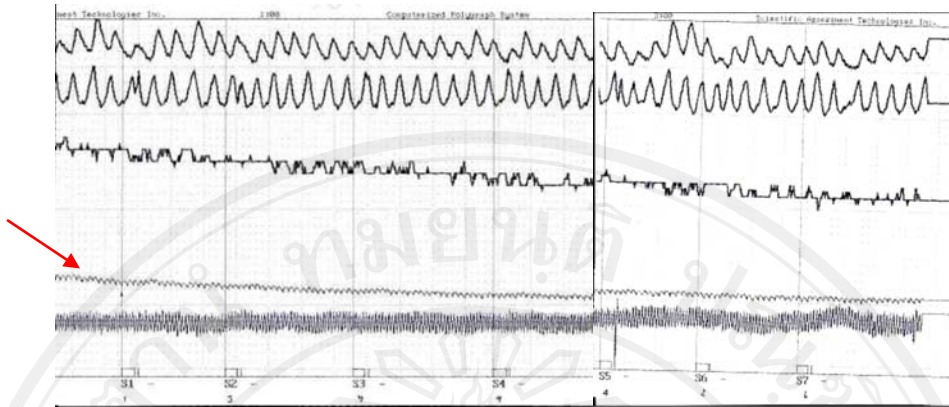
ภาพ 5.19 ปฏิกริยาสนองตอบการกล่วเท็จจากการหายใจ 8. การชะงักทั่วไป

5.1.4 คำถามข้อใดที่แสดงปฏิกิริยาความดันโลหิต-ชีพจรสูงที่สุด

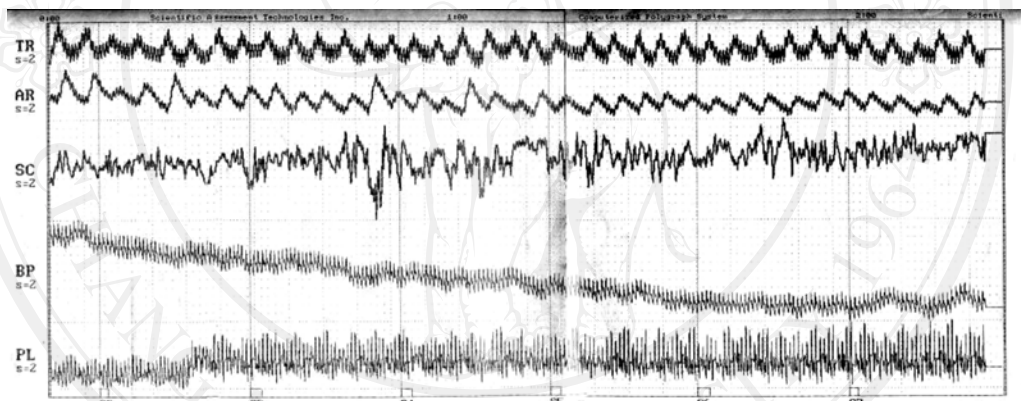
ก่อนที่จะใช้ประโยชน์จากการพิจารณาปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลที่ได้จากเส้นวัดความดันโลหิต-ชีพจรนั้น ผู้ตรวจสอบจะต้องมีความรอบคอบสูงสุดในการใส่ลมเข้าไปในปลอกความดันโลหิต ด้วยการสังเกตถึงรอยหยักของเส้นภาพดังกล่าวว่าอยู่ใกล้บริเวณตรงกลางหรือไม่เพื่อให้มีความเหมาะสมที่จะใช้วัดได้ ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้นจะต้องมีการปรับลมให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงก่อนที่จะเริ่มดำเนินการทดสอบแต่ละครั้ง ทั้งนี้หากสังเกตเห็นรอยหยักใกล้กับฐานของร่องรอยชีพจร จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการมีความดันในปลอกมากเกินไปจึงควรปล่อยลมออกจากปลอกความดันประมาณ 5 มม.ปรอท ซึ่งจะทำให้รอยหยักอยู่ตรงกลางและให้ร่องรอยที่เหมาะสมกับการทดสอบมากกว่าทั้งยังช่วยลดความอึดอัดของบุคคลนั้นด้วย นอกจากนี้ความดันปลอกที่สูงเกินไปมักจะเป็นการบดบังเกณฑ์การวัดการไหลของเลือดซึ่งโดยทั่วไปแล้วควรจะเผยออกมาได้หากมีการปรับความดันไปอย่างเหมาะสม (ภาพ 5.20) ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นความสำคัญที่ผู้ตรวจสอบต้องหาทางปล่อยลมปลอกจนระดับความดันมีความเหมาะสมพร้อมกับมีรอยหยักอยู่ตรงกลางการเต้นของชีพจร นอกจากนี้แล้วความอึดอัดทางกายภาพที่เกิดจากความดันปลอกสูงมากเกินไปอาจนำไปสู่การที่เส้นฐานค่อยๆ สูงขึ้นอาจทำให้ผู้ตรวจสอบที่ขาดประสบการณ์อาจตีความอย่างผิดพลาดได้ว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงการกล่าวเท็จ ส่วนความดันปลอกที่ต่ำเกินไปจะส่งผลให้รอยหยักปรากฏอยู่ตรงส่วนบนของแนวเส้นในกรณีเช่นนี้การเพิ่มความดันปลอกประมาณ 5 ถึง 10 มม.ปรอท จะช่วยแก้สถานการณ์นี้ได้ (ภาพ 5.21)

ภาพ 5.20 ภาพแสดงให้เห็นถึงผลกระทบจากปลอกความดันที่ไม่เหมาะสมที่ได้จากร่องรอยความดันโลหิต-ชีพจร ซึ่งเป็นการบ่งชี้ถึงการมีความดันในปลอกมากเกินไป

ภาพ 5.21 ภาพแสดงให้เห็นถึงผลกระทบจากบล็อกความดันที่ไม่เหมาะสมที่ได้จากร่องรอยความดันโลหิต-ชีพจร ซึ่งเป็นการบ่งชี้ถึงการมีความดันในบล็อกต่ำเกินไป

ภาพ 5.22 ภาพแสดงให้เห็นถึงบันทึกโพลีกราฟที่สะท้อนให้เห็นถึงความวิตกกังวล โดยปรากฏให้เห็นทั้งในร่องรอยบันทึกการหายใจ และความดันโลหิต-ชีพจร

เนื่องจากความดันโลหิตของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ทั้งนี้คนที่มีความดันโลหิตสูงนั้น นับเป็นบุคคลที่มีความเหมาะสมกับการทดสอบทางโพลีกราฟมากกว่าคนที่มีความดันโลหิตต่ำมาก หากเมื่อคำนึงถึงการพิจารณาเพียงเฉพาะในส่วนของการวัดความดันโลหิต-ชีพจรของคนเหล่านั้น อย่างไรก็ตามการหยักที่เกิดขึ้นในร่องรอยของความดันโลหิต-ชีพจรในรูปแบบปกติที่แสดงถึงการเต้นของหัวใจในระดับปกติของบุคคล จะมีแนวเส้นของคลื่นความถี่ที่มีความหยักใกล้เคียงกับตรงกลาง ซึ่งเป็นการบ่งชี้ว่าบล็อกความดันอยู่ประมาณตรงกลางระหว่างความดันสูงและความดันต่ำ และอยู่ในสภาพที่ทำให้การเต้นแต่ละครั้งปรากฏออกมาเป็นรูป “กระดูกสองง่ามเหนืออกนกก ” (“Wishbone”) และหากพบเส้นภาพความดันโลหิต-ชีพจร ในลักษณะที่ระดับเส้นฐานล้นขึ้นไป

เช่นนี้จะเป็นการสะท้อนถึงความวิตกกังวลแล้ว บุคคลเช่นนี้นับว่าไม่มีความเหมาะสมสำหรับการทดสอบทางโพลีกราฟในขณะนั้น (ภาพ 5.22)

ในการประเมินปฏิกิริยาสนองตอบความดันโลหิต-ชีพจร ย่อมจำเป็นที่ปฏิกิริยาดังกล่าวจะต้องเริ่มต้นขึ้นทันทีหรือหลังจากหลังคำตอบของเขาที่คำถามข้อนั้นซึ่งถ้าหาก ปฏิกิริยาสนองตอบเริ่มต้นขึ้นหลายวินาทีก่อนหรือหลังคำตอบแล้ว ร่องรอยเช่นนี้น่าจะไม่มีที่น่าเชื่อถือได้และไม่อาจนำมาพิจารณาได้เลยว่าเป็นเกณฑ์ของการกล่าวความเท็จ ทั้งนี้เกณฑ์การวัดการกล่าวเท็จจากความดันโลหิต-ชีพจรนั้น พิจารณาจากการเปลี่ยนแปลงความดันโลหิต-ชีพจรที่ปรากฏขึ้นตรงตำแหน่งคำถามสำคัญที่เด่นชัด เช่นร่องรอยความถี่ ความสม่ำเสมอ ในความดันโลหิตขณะที่คำถามสำคัญถูกตอบออกมา(ภาพ 5.23)

ภาพ 5.23 ปฏิกิริยาสนองตอบการกล่าวเท็จปรากฏให้เห็นได้ทั้งในร่องรอยการหายใจและความดันโลหิต-ชีพจร โดยที่การเปลี่ยนแปลงในความดันโลหิต-ชีพจรนั้น ปรากฏชัดตรงตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่เด่นชัดและสูงที่สุด

หลักการสำคัญอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความดันโลหิต-ชีพจร คือกรณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ฉลาดและมีการศึกษา เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมิใช่เกณฑ์ที่น่าเชื่อถือได้ของการกล่าวเท็จ เว้นเสียแต่ว่าจะต้องผนวกด้วยกับ การเปลี่ยนแปลงหรือความไม่สม่ำเสมอบางอย่างในของการหายใจ ถึงแม้ว่าอาจปรากฏขึ้นน้อยหรือไม่ปรากฏขึ้นเลยก็ตาม ในตัวของ มันเองแล้ว คุณสมบัติของเกณฑ์การหายใจเช่นนี้เป็นของคนกล่าวเท็จอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามสำหรับคนที่ไม่ฉลาด ขาดการศึกษา การกล่าวเท็จของเขาอาจเผยออกมาจากการเปลี่ยนแปลงความดันโลหิต-ชีพจรเพียงลำพังได้โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือความไม่สม่ำเสมอของการหายใจประกอบมาพร้อมกัน

ดังนั้น การประเมินปฏิริยาสนองตอบที่จะแสดงนัยสำคัญที่เชื่อถือได้ร่องรอยของความดันโลหิตจะต้องเกิดขึ้นพร้อมๆ กับปฏิริยาสนองตอบของการหายใจด้วยสำหรับคนที่มีความฉลาดปานกลางและมีการศึกษาตามสมควร แต่ถ้าเป็นคนไม่ฉลาดและขาดการศึกษาแล้วร่องรอยการหายใจร่องรอยการหายใจมักไม่ค่อยปรากฏปฏิริยาสนองตอบออกมามาก เพราะโดยปรกติมักจะเกิดขึ้นกับเฉพาะที่ความดันโลหิต-ชีพจรเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีสิ่งๆ ที่ควรพิจารณาอย่างอื่นที่สำคัญด้วยก็คือ การที่บุคคลบางคนอาจไม่มีปฏิริยาสนองตอบเลย ทั้งการหายใจและความดันโลหิต-ชีพจร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเขารู้ตัวอยู่แล้วว่าอย่างไรเสียก็ไม่มีทางพ้นผิดไปได้จึงขาดความตระหนักรู้ถึงการตรวจจับดังกล่าว ดังนั้นความตระหนักนี้เองจึงเป็นการชี้พิรุช และการขาดความตระหนักใดๆ ย่อมไม่อาจแสดงความปลอดภัยเปลี่ยนแปลงใดๆ ออกมาเลย

5.4.5 บุคคลนั้นแสดงปฏิริยาสนองตอบกับคำถามควบคุมหรือไม่ ถ้าไม่มี ยังจำเป็นต้องเปลี่ยนคำถามควบคุมหรือไม่

ดังได้กล่าวไว้ตั้งตอนต้นว่า คำถามควบคุมเป็นคำถามที่สร้างจากความรู้สึกผิดบาปที่ได้เคยกระทำหรือเคยเกิดขึ้นในอดีต หรือเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องต่างๆ ในชีวิตของบุคคลนั้น และเป็นสภาพทั่วไปทำนองเดียวกับกรณีหลักทางคดีที่กำลังสืบสวนสอบสวนอยู่นั้น หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การสร้างคำถามควบคุมนั้น ต้องอยู่ในรูปแบบตามเงื่อนไขสำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้เสมอคือ

ประการที่ 1 เป็นเรื่องประเภทเดียวกันกับประเด็นเกี่ยวข้องที่นำมาทดสอบ

และ ประการที่ 2 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องได้อย่างชัดเจนจากประเด็นเกี่ยวข้องกับคดี

และ ประการที่ 3 เป็นเรื่องที่คุกคามความรู้สึกต่างๆ น้อยกว่าสำหรับผู้เข้ารับการตรวจสอบ

และ ประการที่ 4 เป็นเรื่องที่น่าจะพูดไม่จริง

คำถามควบคุม ถูกนำมาใช้ในกระบวนการตรวจสอบทางโปลีกราฟเพื่อวัตถุประสงค์สำหรับเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบเท่านั้น ด้วยการพิจารณาถึงการมีปฏิริยาสนองตอบของบุคคลต่อคำถามควบคุม และต่อคำถามเกี่ยวข้องกับคดี โดยอาศัยหลักความจริงที่ว่า คนกล่าวความจริงหรือบริสุทธิ์ในทางคดี จะมีปฏิริยาสนองตอบชัดเจนกับคำถามควบคุม แต่จะไม่มีปฏิริยาหรือมีอย่างน้อยมากกับคำถามเกี่ยวข้องกับคดี ในขณะที่คนกล่าวเท็จจะมีปฏิริยาสนองตอบชัดเจนกับคำถามเกี่ยวข้องกับคดี แต่จะไม่มีปฏิริยาหรือมีอย่างน้อยมากกับคำถามควบคุม ทั้งนี้เพราะเหตุว่าคนกล่าวเท็จในทางคดีนั้น ย่อมจะไม่ใส่ใจและครุ่นคิดกังวลถึงเรื่องนอกประเด็นทางคดีที่เป็นคำถามควบคุม แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับการเตรียมตัวที่จะกล่าวเท็จเพื่อหวังจะเอาตัวรอดจากการถูก

ตรวจจับได้ด้วยเครื่อง โปลิกราฟีในประเด็นคำถามเกี่ยวข้องกับคดี ด้วยเหตุที่ตนเป็นคนร้าย เป็นเหตุให้มีความวิตกกังวลจนถึงขั้นเป็นความเครียดทางอารมณ์ที่ส่งผลสะท้อนออกมาทางเส้นภาพและถูกตรวจจับได้เมื่อปฏิเสธด้วยคำตอบ “ไม่” ที่ชัดเจนยิ่งกว่ากับคำถามควบคุม และจะตรงกันข้ามกับคนบริสุทธิ์ที่จะไม่รู้สึกรู้สีกังวลใดๆ กับคำถามเกี่ยวข้องกับคดี เพราะเหตุที่ตนไม่ใช่คนร้ายและไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับความผิดทางคดี แต่กลับพยายามคิดทบทวนและนึกย้อนไปถึงเรื่องราวที่เรานำมาตั้งเป็นคำถามควบคุม ตลอดจนมีความตระหนักถึงความผิดบาปเหล่านั้นอย่างจริงจัง จึงปรากฏปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามควบคุมที่ชัดเจนยิ่งกว่า

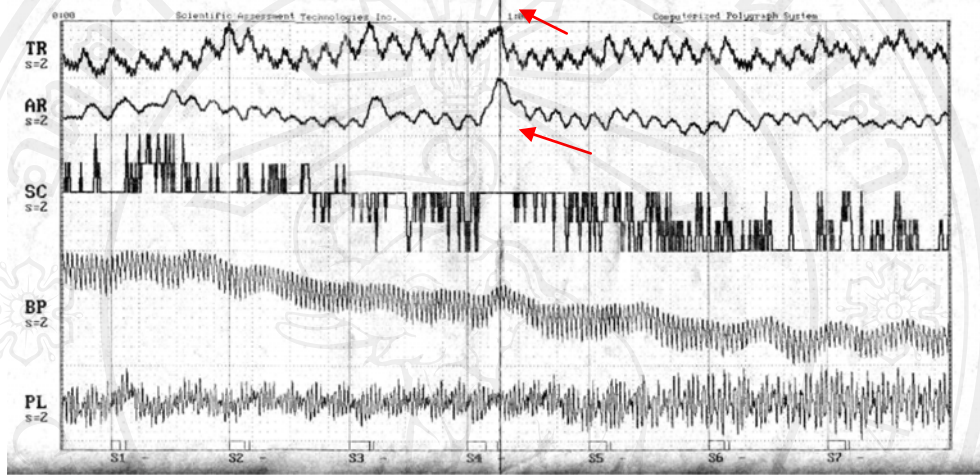
เนื่องจากการศึกษาวิจัยได้กำหนดสูตรคำถามการทดสอบในลักษณะที่ประกอบด้วยคำถามเพียงประเภทเดียวอยู่ในชุดคำถามการทดสอบและทำการทดสอบด้วยชุดคำถามชุดเดียวกัน ทั้ง 3 การทดสอบเพียงแต่เปลี่ยนวิธีการในการตอบคำถามด้วยการเปล่งวาจา และ ตอบในใจ โดยมีคำถามเพียงข้อเดียวเท่านั้นในชุดคำถามการทดสอบที่เป็นการกล่าวเท็จซึ่งได้รับรู้ที่อยู่แก่ใจแล้วอย่างแน่นอน ดังนั้น ความวิตกกังวลเพียงประการเดียวถ้าจะมีก็คือการเตรียมจะกล่าวเท็จเท่านั้น ที่จะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพต่างๆ และสะท้อนออกมาทางเส้นภาพ ให้สามารถตรวจจับได้ด้วยเครื่อง นั่นคือ การแสดงปฏิกิริยาสนองตอบอันเป็นผลมาจากความวิตกกังวลเมื่อกล่าวเท็จกับคำถามข้อที่ 4 อย่างชัดเจนและโดดเด่น

5.1.6 ปฏิริยาสนองตอบของบุคคลนั้นเป็นอย่างไรในคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีเมื่อเปรียบเทียบกับปฏิริยาสนองตอบคำถามควบคุม

ในการตรวจสอบบุคคลทาง โปลิกราฟีนั้น คนที่กล่าวเท็จย่อมจะมีปฏิริยาสนองตอบที่เด่นชัดกับคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดียิ่งกว่ากับคำถามควบคุม ด้วยเหตุผลที่คนกล่าวเท็จย่อมมีความเครียดทางอารมณ์กับการเตรียมตัวที่จะกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธคำถามการทดสอบที่เกี่ยวข้องกับคดี เพื่อหวังจะเอาตัวรอดจากการถูกตรวจจับด้วยเครื่อง ทำให้ผลที่สะท้อนออกมาทางเส้นภาพที่ถูกตรวจจับไว้ได้นั้นจึงชัดเจนและมีมากกว่าตรงตำแหน่งของคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีซึ่งเป็นคำถามสำคัญและมุ่งจับพิรุชอยู่ ดังนั้นหากปรากฏว่าปฏิริยาสนองตอบตรงตำแหน่งคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีชัดเจนมากกว่าในตำแหน่งของคำถามควบคุมแล้ว ย่อมเป็นการบ่งชี้ได้ว่าบุคคลนั้นน่าจะกล่าวความเท็จในทางคดี

สำหรับงานวิจัยนี้ที่เป็นการมุ่งจับพิรุชอาสาสมัครซึ่งปฏิเสธคำถามการทดสอบที่ถามถึงสีที่เขาได้เลือกไว้ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 จากการรับรู้ที่อยู่แก่ใจของตนอย่างแน่นอนแล้วว่าเป็นการโกหก ดังนั้นเกณฑ์การกล่าวเท็จในการทดสอบ จึงเป็นการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบอย่างชัดเจน ในตำแหน่งคำถามที่ 4 ซึ่งเป็นผลสะท้อนมาจากการกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธถึงสีที่ได้เลือกไว้

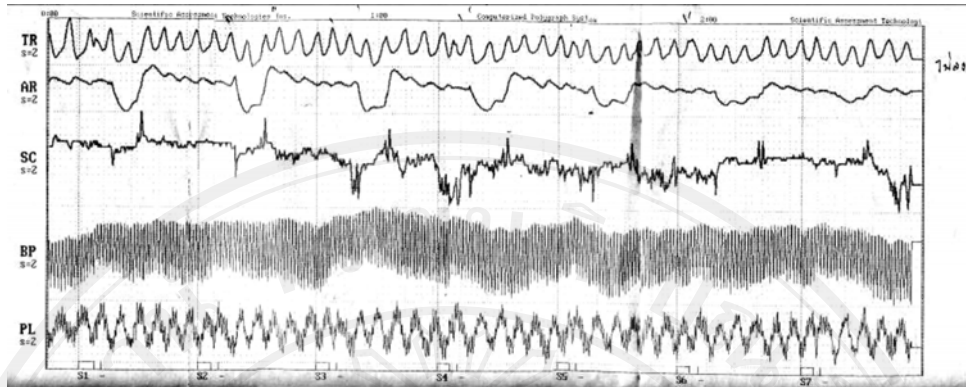
และตอบออกมาว่า “ไม่” นั่นเอง ที่เครื่องจะทำการตรวจวัดบันทึกไว้ได้ หากบันทึกผลการทดสอบปรากฏปฏิริยาสนองตอบออกมาชัดเจนอย่างโดดเด่นต่อคำถามข้อที่ 4 ส่วนปฏิริยาสนองตอบกับคำถามข้ออื่นนั้นมันมีอยู่เพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย (ภาพ 5.24) เช่นนี้ย่อมนำไปสู่การตีความว่าเป็นหลักฐานของการกล่าวความเท็จสำหรับการตอบว่า “ไม่” ต่อคำถามข้อที่ 4 นี้ และสามารถลงความเห็นได้ว่า “ตรวจจับได้” สำหรับการทดสอบครั้งนั้น

ภาพ 5.24 อาสาสมัครรายนี้ควรที่จะจัดได้ว่าเป็นพวกที่ “ตรวจจับได้” เนื่องจากมีปฏิริยาสนองตอบปรากฏชัดเจนตรงตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่เด่นชัดและสูงที่สุด

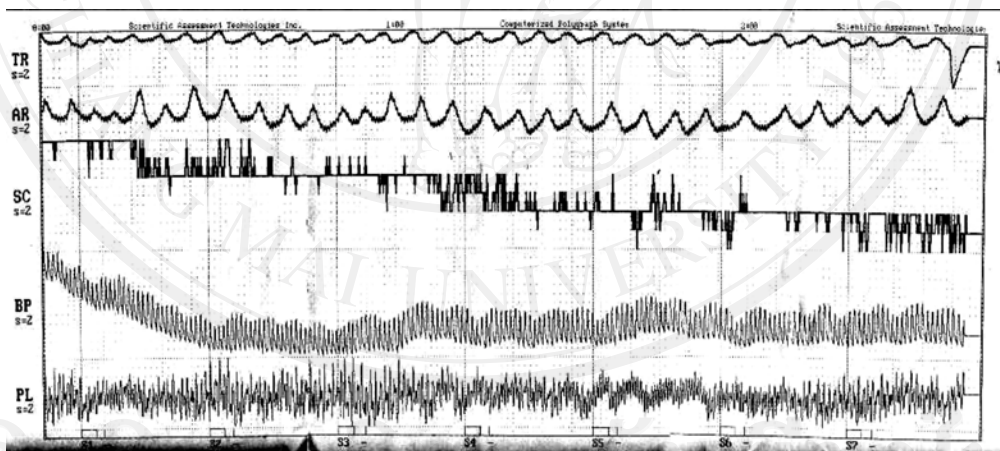
ในขณะที่เดียวกันหากปฏิริยาสนองตอบปรากฏออกมาชัดเจนกับการตอบ “ไม่” กับคำถามทุกข้อรวมถึงคำถามข้อที่ 4 อย่างไม่แตกต่างกัน หรือ มีปฏิริยาสนองตอบปรากฏออกมาชัดเจนกับการตอบ “ไม่” สำหรับคำถามข้ออื่นๆ แม้เพียงข้อเดียว โดยไม่ปรากฏปฏิริยาสนองตอบตรงตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 หรือมีปฏิริยาสนองตอบกับคำถามข้อที่ 4 เพียงเล็กน้อยและไม่มากไปกว่าที่มีอยู่กับคำถามอื่นนั้น โดยไม่มีเหตุผล ทำให้ไม่อาจชี้ขาดลงไปได้ว่าเป็นปฏิริยาสนองตอบของการกล่าวเท็จ ที่จะเป็นการนำไปสู่การลงความเห็นสำหรับการทดสอบครั้งนั้นว่า “ไม่อาจลงความเห็นได้” (ภาพ 5.25)

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University
All rights reserved

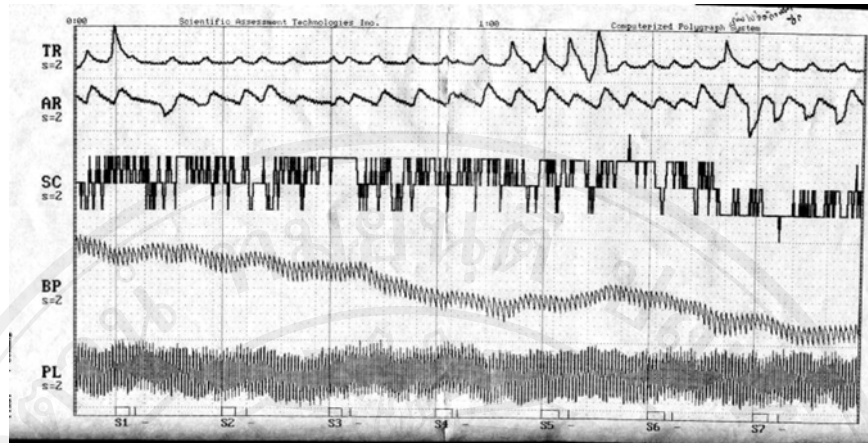

ภาพ 5.25 อาสาสมัครรายนี้ควรที่จะจัดได้ว่าเป็นพวกที่ “ไม่อาจลงความเห็นได้” ด้วยเหตุที่มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามทุกข้อ

ส่วนกรณีที่ไม่ปรากฏว่ามีปฏิกิริยาสนองตอบกับการตอบ “ไม่” สำหรับคำถามข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ เช่นนั้น (ภาพ 5.26) จะเป็นการนำไปสู่การลงความเห็น “ตรวจจับไม่ได้” สำหรับการทดสอบครั้งนั้น

ภาพ 5.26 บันทึกการทดสอบของอาสาสมัครรายนี้ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบเลยกับทั้งคำถามถึงสี่ที่ได้เลือกไว้ และคำถามอื่นๆ จึงควรที่จะจัดได้ว่าเป็นพวกที่ “ตรวจจับไม่ได้” เพราะความไม่ตระหนักรู้ต่อการกล่าวเท็จเมื่อถูกถามถึงสี่ที่ได้เลือกไว้

ภาพ 5.27 อาสาสมัครรายนี้ควรที่จะจัดได้ว่าเป็นพวกที่ “ไม่อาจลงความเห็นได้” เนื่องจากมีข้อบ่งชี้ถึงการจงใจพยายามบิดเบือนบันทึกโพลีกราฟ และสะท้อนออกมาอย่างเด่นชัดทางร่องรอยการหายใจ

สิ่งสำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดก็คือความระวังอย่างสูงของผู้ตรวจสอบในการเปรียบเทียบระหว่างคำถามสำคัญข้อที่ 4 กับคำถามข้ออื่นๆ ในกรณีที่มีการบ่งชี้บางอย่างถึงความเป็นไปได้ที่บุคคลนั้นกำลังพยายามบิดเบือนร่องรอยต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดปฏิกิริยาสนองตอบปรากฏออกมาอย่างไม่เป็นจริง ซึ่งหากเป็นกรณีเช่นนี้ย่อมไม่จำเป็นที่ผู้ตรวจสอบจะต้องลงความเห็นออกไปในทางแน่นอน เพราะไม่อาจหยั่งทราบถึงการกล่าวเท็จของเขาได้ จึงเห็นเป็นการสมควรที่จะลงความเห็นสำหรับกรณีนี้ว่า “ไม่อาจลงความเห็นได้” เนื่องจากขาดความร่วมมือกับกระบวนการตรวจสอบที่จำเป็น(ภาพ 5.27)

5.1.7 ปฏิริยาสนองตอบข้อใดที่สูงกว่าและมั่นคงมากกว่าระหว่างคำถามสำคัญทางคดีกับคำถามควบคุม

จากหลักเกณฑ์และข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวมาเกี่ยวกับการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีและคำถามควบคุมนั้น ทำให้เป็นที่น่าเชื่อถือที่ว่า ปฏิริยาสนองตอบต่อคำถามข้อใดมีความชัดเจนและโดดเด่นที่สูงกว่าและมั่นคงมากกว่า ย่อมเป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนถึงการกล่าวความเท็จสำหรับคำถามข้อนั้น เช่นเดียวกับในงานวิจัยที่ปฏิริยาสนองตอบที่มีกับคำถามข้อที่ 4 ซึ่งเป็นคำถามสำคัญและเป็นคำถามเพียงข้อเดียวที่อาสาสมัครต้องกล่าวเท็จและรับรู้อยู่แก่ใจแล้วอย่างแน่นอน ดังนั้น ความวิตกกังวลเพียงประการเดียวถ้าจะมี ก็คือการเตรียมจะกล่าวเท็จเท่านั้นที่จะ

ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทางสรีระซึ่งจะส่งผลสะท้อนและปรากฏเป็นพิรุณให้สามารถตรวจจับได้

5.18 ถ้าหากบุคคลนั้นมีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไป ควรจะใช้คำถามการทดสอบปมบาป (Guilt Complex) หรือไม่

ตามแนวทางการตรวจสอบทางโพลีกราฟโดยปรกติและตามความเป็นจริงแล้วมีอยู่น้อยครั้งมากที่จำเป็นจะต้องใช้การทดสอบเช่นนี้ โดยจะมีความเหมาะสมมากที่สุดที่จะนำมาใช้กับบุคคลที่มีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไปที่ปรากฏออกมาอย่างจำเพาะเจาะจงกับคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีหรือคำถามควบคุมที่ถูกนำมาใช้อยู่ในการทดสอบที่ผ่านมาทั้งหมด(ยกเว้นการทดสอบด้วยบัตรเลขหมายจะไม่นำมาพิจารณาในแง่นี้) ในขณะที่อาการทางพฤติกรรมที่ผู้ตรวจสอบเฝ้าสังเกตตลอดห้วงของการตรวจสอบไม่เป็นไปในทางเดียวกันกับเส้นภาพที่ปรากฏเป็นบันทึกการสนองตอบของเขา ซึ่งเป็นการยากที่จะทำให้ผู้ตรวจสอบหยั่งทราบได้อย่างแท้จริงว่าเป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากความว้าวุ่นใจในคดีที่เขาถกข้อหรือเป็นเหตุผลเฉพาะตัวอย่างอื่น โดยวิธีการปรับเปลี่ยนคำถามที่เกี่ยวข้องกับคดีจากคดีจริงเป็นเรื่องในคดีสมมติ แต่มีสภาพทำนองเดียวกับคดีที่กำลังสืบสวนสอบสวนอยู่และซึ่งผู้ตรวจสอบจะต้องชี้แนะให้บุคคลนั้นเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบปฏิกิริยาสนองตอบที่เกิดขึ้นกับบันทึกการทดสอบระหว่างในคดีที่เกิดขึ้นจริงกับคดีที่สมมติขึ้น เพื่อหา “ปมบาป” บางอย่างที่อยู่ในใจของเขาเพื่อจะได้มั่นใจว่าเขากำลังหมกมุ่นกับบางสิ่งบางอย่างใน “คำ” หรือ “เรื่องราว” อย่างใดที่กระทบถึงความรู้สึกอย่างรุนแรงได้

ดังนั้นเมื่อได้ดำเนินการตามขั้นตอนนี้อย่างครบถ้วนแล้ว ปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลนั้นอยู่ในระดับเดียวกันกับคำถามถึงปมบาป แม้เมื่อภายหลังจากที่เขาได้รับรู้แล้วว่าคำถามเหล่านั้นเป็นเรื่องไม่จริง ผู้ตรวจสอบควรลงความเห็นได้ว่า ไม่อาจลงความเห็นได้ ซึ่งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีได้มีการนำมาใช้กับอาสาสมัครรายใดทั้งสิ้น

5.1.9 ถ้าหากบุคคลนั้นมีปฏิกิริยาสนองตอบยังไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะแยกได้ว่าเป็นการกล่าวความจริงหรือความเท็จ จำเป็นต้องมีการตรวจสอบซ้ำ(Re-examination) หรือไม่

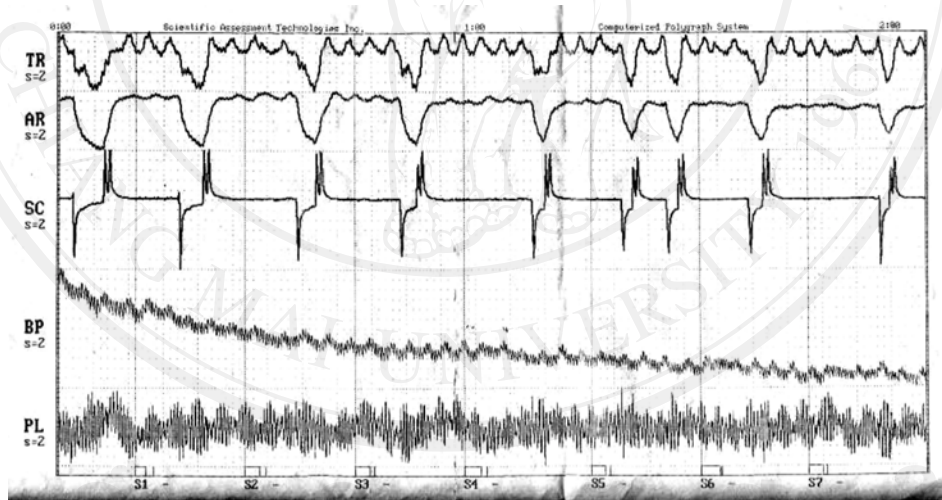
ในกรณีที่ผลการทดสอบทั้งหลายที่ผ่านมา นั้น ปรากฏผลออกมายังไม่เป็นที่พอใจของผู้ตรวจสอบ อันเนื่องมาจากการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบที่ไม่ชัดเจนเพียงพอ ทำให้ไม่อาจลงความเห็นไปในทางหนึ่งทางใดได้อย่างเด็ดขาด หรือในกรณีที่ผลของปฏิกิริยาสนองตอบปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง หรือ ประเภทที่ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบเลย หรือมีความขัดกันบางอย่างเกิดขึ้น ทำให้ผู้ตรวจสอบไม่อาจหาคำอธิบายในการจะลงความเห็นได้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัยหลาย

อย่างในวันหรือเวลานั้น เหล่านี้ถือเป็นความเหมาะสมในการที่จะทำการตรวจสอบซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยผู้ตรวจสอบแจ้งให้บุคคลนั้นทราบถึงปฏิกริยาที่แสดงออกมานั้น หรือจะชี้ให้เห็นถึงบันทึกปฏิกริยาสนองตอบที่เขาแสดงออกมานั้นก็ได้เนื่องจากอาสาสมัครที่เข้ารับทดสอบทุกคนนั้นเป็นบุคคลที่มีการศึกษาและมีความรู้ จึงสามารถเข้าใจได้จากการแปรผลออกมาเป็นเส้นภาพ พร้อมทั้งอธิบายถึงเหตุผลที่ควรต้องทำการตรวจสอบซ้ำ ด้วยการให้คำแนะนำในลักษณะของการกระตุ้นด้วยคำพูด รวมไปถึงการให้ความร่วมมือ ที่จะนำไปสู่ความจำเป็นที่ต้องทำการตรวจสอบใหม่ เพื่อให้สามารถวินิจฉัยได้ถูกต้องจริงๆ ก่อนที่จะทำการตรวจสอบซ้ำในวันเดียวกันนั้น ทั้งนี้ด้วยความตกลงใจและเป็นความสะดวกของเขาเอง

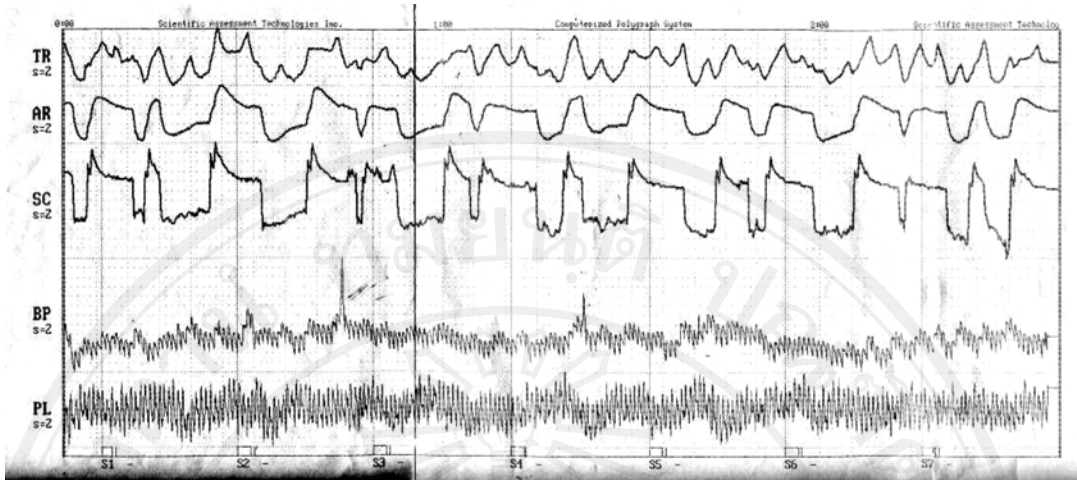
ตามแนวทางการปฏิบัติโดยปกติทั่วไปของกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟ เกี่ยวกับการดำเนินการตรวจสอบซ้ำนั้น ควรที่จะนัดหมายมาดำเนินการใหม่ในวันหลัง เพื่อให้วันเวลาที่ผ่านไประยะหนึ่งนั้นทำให้บุคคลนั้นได้อยู่ในสภาวะที่เหมาะสมจะเข้ารับการตรวจสอบทางโพลีกราฟ ทั้งนี้ไม่ว่าสาเหตุของความไม่เหมาะสมทั้งหลายจะเกิดขึ้นจากปัจจัยใดก็ตามซึ่งเป็นเหตุให้เห็นสมควรต้องยุติการทดสอบในขณะนั้น หรือเป็นความเหมาะสมที่จะต้องตรวจสอบซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยที่ผู้ตรวจสอบจะเป็นผู้พิจารณาถึงกระบวนการที่เหมาะสมในการดำเนินการต่อไป หลังจากได้พิจารณบันทึกการตรวจสอบซ้ำ(ครั้งที่สอง) และหากได้ดำเนินการอย่างเต็มที่ทุกขั้นตอนแล้วผู้ตรวจสอบก็ยังไม่อาจชี้ขาดลงไปในทางหนึ่งทางใดได้ ย่อมจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการสุดท้ายด้วยการสอบปากคำบุคคลนั้นในลักษณะของบุคคลที่ได้ผลการทดสอบออกมาเป็นการกล่าวเท็จอย่างแน่นอน ด้วยวิธีการซักถามถึงเรื่องราวที่รบกวนจิตใจของเขาอยู่ในขณะนั้น(และไม่ใช่ประเด็นสำคัญทางคดี)เพื่อให้เขาได้โต้ตอบออกมาเป็นวาจาที่แสดงถึงทัศนคติหรือความคิดเห็นที่อาจจะเป็นตัวช่วยบ่งชี้ได้ถึงเกณฑ์การกล่าวความจริงหรือเท็จของเขา หรือหากการตรวจสอบซ้ำอีกครั้งหนึ่งนั้น(รวม 3 ครั้ง) คนๆ นั้นก็ยังไม่มียุติการสนองตอบใดๆ ทั้งสิ้นกับทุกคำถาม ผู้ตรวจสอบคงต้องลงความเห็น “ไม่อาจลงความเห็นได้” นั่นคือไม่อาจชี้ขาดลงไปว่าเขากล่าวจริงหรือกล่าวเท็จ

ในงานวิจัยนี้ มีบันทึกการทดสอบของอาสาสมัครหลายท่านที่ปรากฏการแสดงปฏิกริยาสนองตอบในลักษณะที่ไม่น่าพึงพอใจ ไม่ว่าจะป็นกรณีที่ไม่มีการแสดงปฏิกริยาสนองตอบใดๆ กับการกล่าวโกหกด้วยการตอบ “ไม่” กับคำถามข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ เพราะเหตุที่ขาดความตระหนักกับความรู้สึกต่อการที่จะต้องกล่าวโกหกแม้ว่าจะได้รับรู้ที่อยู่แก่ใจแล้วก็ตาม หรือในกรณีของการแสดงปฏิกริยาสนองตอบในลักษณะที่มีการฝืนการหายใจตลอดเวลาในห้วงการทดสอบที่โดยทั่วไปมักใช้เป็นข้อสันนิษฐานในเบื้องต้นของการเป็นข้อบ่งชี้ถึงความจงใจไม่ให้ความร่วมมือ ด้วยการพยายามบิดเบือนร่องรอยการหายใจเพื่อให้เกิดความผิดปกติเมื่อตอบ “ไม่” กับทุกข้อ

คำถามอย่างไม่มี เหตุผล(ดังได้แสดงไว้ในภาพ 5.28-5.29) ซึ่งเมื่อได้สอบถามถึงสาเหตุและสิ่งที่รบกวนจิตใจของเขาในห้วงการทดสอบที่นอกเหนือไปจากประเด็นเกี่ยวกับเรื่องสีที่ต้องกล่าวโกหกแล้วในห้วงที่ทำการสัมภาษณ์หลังการทดสอบ(Post-Test Interview) นั้น ก็ได้รับคำตอบจากเขาเองว่า เขาได้ใช้วิธีการเปลี่ยนความคิดในสมองไปยังเรื่องอื่นเพื่อเลี่ยงการตรวจจับ เช่น คิดเลขอยู่ในใจบ้าง ร้องเพลงอยู่ในใจบ้าง โดยได้ทำอยู่ตลอดห้วงการทดสอบภายใต้การตรวจจับด้วยเครื่องโพลีกราฟ เพื่อหวังที่จะเอาชนะเครื่องให้ได้ แต่หลังจากที่ได้รับคำอธิบายตลอดจนให้คำแนะนำถึงความจำเป็นที่เขาต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่แล้วทำการตรวจสอบซ้ำ(1 ครั้ง) บางท่านก็ยังคงปรากฏการสนองตอบทางเส้นภาพในลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากเดิม จึงทำให้ต้องลงความเห็น “ไม่อาจตรวจจับได้” หรือ “ไม่อาจลงความเห็นได้” แล้วแต่กรณี เพราะเหตุที่ไม่อาจใช้เป็นข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนได้ว่าเป็นปฏิกิริยาสนองตอบของการกล่าวเท็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้พิจารณาเปรียบเทียบระหว่างปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลของความตกลงใจและความสะดวกของอาสาสมัครเหล่านั้นสำหรับการเข้ารับการตรวจสอบซ้ำ

ภาพ 5.28 บันทึกการทดสอบทางสีด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test) ของอาสาสมัครที่มีปฏิกิริยาสนองตอบในลักษณะที่มีการฝืนการหายใจในห้วงขณะที่ทำการทดสอบ ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ถึงความจงใจพยายามบิดเบือนบันทึกโพลีกราฟเพื่อให้เกิดความผิดปกติเมื่อตอบว่า “ไม่” กับคำถามทุกข้อ และเป็นพวกที่ถูกจัดว่า “ไม่อาจลงความเห็นได้”

ภาพ 5.29 แสดงผลการทดสอบของอาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่ “ไม่อาจลงความเห็นได้” เพราะเหตุที่มีปฏิกิริยาสนองตอบทางการหายใจในลักษณะที่มีการผัน ด้วยการร้องเพลงตลอดห้วงการทดสอบ ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการเปลี่ยนความคิดในสมองไปยังเรื่องอื่น เพื่อเลี่ยงการตรวจจับทางโพลีกราฟด้วยความต้องการที่จะเอาชนะเครื่อง

5.1.10 บุคคลนั้นจงใจพยายามให้มีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไปหรือมีการเคลื่อนไหวต่างๆ อย่างมากหรือไม่เมื่อได้ถามถึงบัตรเลขหมายที่ได้เลือกหยิบไว้หรือเมื่อตอบว่า “ใช่” กับการทดสอบด้วยคำตอบ “ใช่” (Yes Test)

การทดสอบด้วยคำตอบ “ใช่” (Yes Test) เป็นการทดสอบหนึ่งที่ดีได้ว่าเป็นเครื่องช่วยที่ดีมากสำหรับการนำมาใช้ในกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟ เมื่อปรากฏว่าบุคคลผู้เข้ารับการทดสอบพยายามหลีกเลี่ยงการถูกตรวจจับ โดยการบิดเบือน(บางอย่างเกิดขึ้นจากการควบคุมการหายใจ หรือ การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ) ร่องรอยโพลีกราฟในการทดสอบใดๆ ก็ตามที่ผ่านมา ทั้งนี้ควรทำการทดสอบนี้ก่อนที่จะทำการทดสอบครั้งสำคัญสุดท้ายที่จะต้องใช่ผลการทดสอบในการวิเคราะห์ประเมินผล เพราะจะช่วยในการกระตุ้นเพื่อให้ผลการทดสอบหลังจากนั้นปรากฏการสนองตอบออกมาอย่างชัดเจนจนสามารถนำไปสู่การวินิจฉัยที่ถูกต้องได้ ซึ่งหากไม่เป็นเช่นนั้นและผู้ตรวจสอบไม่สามารถหาคำอธิบายในการจะลงความเห็นได้ ก็เป็นการสมควรที่จะต้องมีการตรวจสอบซ้ำ ก่อนที่จะลงความเห็น “ไม่อาจลงความเห็นได้”

ในการทดสอบด้วยคำตอบ “ใช่” นี้ จะมีลักษณะของการทดสอบที่เป็นการออกคำสั่งให้บุคคลนั้นตอบว่า “ใช่” กับทุกคำถามทุกข้อ รวมทั้งคำถามสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางคดีและเขาเคยได้ตอบมาก่อนแล้วว่า “ไม่” ในการทดสอบครั้งก่อน ด้วยเหตุผลของข้อเท็จจริงที่ว่า คนโกหก จะมีความรู้สึกว่าการตอบ “ใช่” นั้นเป็นการใส่ร้ายและปรักปรำตัวเอง ดังนั้น

ความรู้สึกลึกนี้จึงสร้างความรบกวนให้เขาแม้ในขณะที่เขากำลังกล่าวความจริง(ที่ว่าเขาเป็นคนกระทำความผิดในคดี) อยู่ก็ตาม ซึ่งตรงกันข้ามกับคนบริสุทธิ์ที่ได้กล่าวความจริงออกมาแล้วกับการทดสอบที่ผ่านมาจะไม่แสดงพิรุณใดๆ เมื่อตอบว่า “ใช่” กับคำถามทางคดี เพราะไม่มีอะไรรบกวนอยู่ภายในและไม่ใส่ใจกับคำสั่งให้กล่าวความเท็จออกมาเพราะอาจถือว่าการทดสอบนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการตรวจสอบที่ถูกสั่งให้ตอบออกมาเช่นนั้น ซึ่งจากความจริงในข้อนี้เองทำให้คนกล่าวเท็จโดยส่วนใหญ่จะมีปฏิกิริยาสนองตอบในระดับหนึ่งเมื่อได้ตอบด้วยคำตอบ ใช่ กับสิ่งที่เขาปฏิเสธว่า “ไม่” ในครั้งก่อนๆ และ ผลการทดสอบที่ได้จากการที่เขาได้ตอบว่า “ไม่” ในการทดสอบครั้งก่อน กับ ผลการทดสอบที่ได้จากการตอบด้วยคำตอบ “ใช่” นั้นจะปรากฏการการสนองตอบที่เป็นผลสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์และแสดงปฏิกิริยาออกมาในแบบเดียวกัน หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในกรณีที่ว่า “ไม่” ของเขานั้นเป็นการกล่าวเท็จ ดังนั้นคำถามเดียวกันนี้เมื่อให้ตอบว่า “ใช่” เขาก็ย่อมจะพยายามให้คำตอบของตนดูเป็นการกล่าวเท็จ(ทั้งๆ ที่เป็นจริง)

คุณค่าของการทดสอบด้วยคำตอบ “ใช่” จะนำมาใช้จำเพาะเพื่อเป็นเครื่องช่วยวิเคราะห์ประเมินผล ซึ่งการนำมาใช้นี้เท่ากับเป็นการเปิดทางให้คนที่กล่าวเท็จ ได้ใช้ความพยายามหลีกเลี่ยงด้วยการบิดเบือนร่องรอยโพลีกราฟของตน และซึ่งจะเท่ากับเป็นการเหยียดข้อเท็จจริงของการโกหกออกมา อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไม่มีความจำเป็นต้องใช้การทดสอบเช่นนี้กับอาสาสมัครรายใดทั้งสิ้น

5.2 ผลการทดสอบ

5.2.1 การสนองตอบของการหายใจ

จากการตรวจวัดและบันทึกอย่างต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นจนถึงการสนองตอบของการหายใจ (Respiration Response) ทั้งที่อยู่เหนืออกและหน้าท้องอันเป็นผลมาจากการกล่าวเท็จด้วยเครื่องโพลีกราฟเมื่ออาสาสมัครได้ปฏิเสธถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้และตอบออกมาว่า “ไม่” สำหรับคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในการทดสอบทางสี่ จำนวน 35 คนๆ ละ 3 การทดสอบ โดยให้ผลเป็นบันทึกการทดสอบที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของร่องรอยดังกล่าวทางเส้นภาพ (Graph) ซึ่งเมื่อนำมาทำการวิเคราะห์ตีความ และลงความเห็นผลการทดสอบ ผลที่ได้ปรากฏดังตาราง 5.1 และ 5.2

การทดสอบ (Test)	ผลการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ทางการหายใจ		รวม (คน)
	มีปฏิกิริยาสนองตอบ	ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบ	
การทดสอบที่ 1	34	1	35
การทดสอบที่ 2	32	3	35
การทดสอบที่ 3	33	2	35

ตาราง 5.1 แสดงจำนวนของอาสาสมัคร ที่มี และไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบทางการหายใจ เมื่อปฏิบัติถึงสีที่ตนได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในการทดสอบทางสี(Color Test)

จากตาราง 5.1 สามารถอธิบายได้ว่า เมื่ออาสาสมัครจำนวน 35 คน เข้ารับการตรวจสอบทางโพลีกราฟโดยใช้ชุดคำถามการทดสอบทางสี ที่มีคำถามทั้งหมด 7 ข้อ ซึ่งกำหนดให้ตอบออกมาว่า “ไม่” กับทุกข้อ ในขณะที่ข้อที่ 4 เป็นการกล่าวเท็จ ด้วยวิธีการตอบแบบเปล่งวาจา(Answer Test) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และ 3 ส่วนในการทดสอบครั้งที่ 2 นั้นให้ตอบในใจ(SAT) ผลการทดสอบที่ได้ปรากฏเป็น 2 ลักษณะคือ มี และ ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

อาสาสมัครที่มีการสนองตอบของการหายใจปรากฏทางเส้นภาพในรูปแบบต่างๆ ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ที่เป็นการกล่าวเท็จจากการปฏิบัติถึงสีที่ตนได้เลือกไว้ ด้วยวิธีการตอบแบบเปล่งวาจา(Answer Test) จำนวน 34 คนในการทดสอบครั้งที่ 1 และ จำนวน 33 คนในการทดสอบครั้งที่ 3 ส่วนที่เหลือจำนวน 1 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 3 นั้น เป็นพวกที่ไม่ปรากฏการแสดงปฏิกิริยาใดๆ ที่เป็นการสนองตอบต่อการกล่าวเท็จในตำแหน่งของคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในขณะที่บันทึกผลการทดสอบด้วยการตอบในใจ(SAT) ในการทดสอบที่ 2 นั้น พบว่า อาสาสมัครที่มีการสนองตอบของการหายใจจากการกล่าวเท็จปรากฏทางเส้นภาพในรูปแบบต่างๆ ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 จำนวน 32 คน ส่วนอีก 3 คน เป็นพวกที่ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบทางการหายใจในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4

การทดสอบ (Test)	ผลการทดสอบ			รวม (คน)
	มีปฏิกิริยา		ไม่มีปฏิกิริยา	
	ตรวจจับได้	ลงความเห็นไม่ได้	ตรวจจับไม่ได้	
การทดสอบที่ 1	17	17	1	35
การทดสอบที่ 2	9	23	3	35
การทดสอบที่ 3	10	23	2	35

ตาราง 5.2 สรุปผลการทดสอบที่ได้จากการวิเคราะห์ทัศนคติความมั่นคงรื่องรอยการหายใจของอาสาสมัครในการทดสอบทางสี

จากตาราง 5.2 สามารถอธิบายได้ดังนี้

จากการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง ด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และ 3 ด้วยการตอบในใจหรือคำตอบเงียบ(Silent Answer Test : SAT)ในการทดสอบครั้งที่ 2 นั้น แล้วทำการวิเคราะห์ทัศนคติความมั่นคงรื่องรอยของการหายใจทั้งที่อยู่เหนืออกและหน้าท้องที่สะท้อนออกมา และปรากฏทางเส้นภาพการหายใจ ด้วยการพิจารณาถึงการมีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่เป็นการกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้ และตอบว่า “ไม่” ผลปรากฏว่า

1.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้ เนื่องจากมีปฏิกิริยาสนองตอบที่ชัดเจนในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 จนนำไปสู่การพิจารณาลงความเห็นได้ถึงกรกล่าวความเท็จอย่างแน่นอน ซึ่งจะถือเป็นกรณีที่ “ตรวจจับได้” นั้น จำนวน 17 คน 9 คน และ 10 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 และ 3 ตามลำดับ

2.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่ไม่สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้ เนื่องจากไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ จนนำไปสู่การพิจารณาลงความเห็นเป็นกรณีที่ “ตรวจจับไม่ได้” นั้น จำนวน 1 คน 3 คน และ 2 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 และ 3 ตามลำดับ

3.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่ไม่อาจลงความเห็นได้ถึงกรกล่าวความเท็จ เนื่องจากไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่ไม่ชัดเจนเพียงพอหรือมีเพียงเล็กน้อย โดยมีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้ออื่นที่ชัดเจนกว่า หรือมีปฏิกิริยากับคำถามทุกข้อ จนไม่สามารถลงความเห็นอย่างเด็ดขาดได้ถึงกรกล่าวความเท็จ และถือเป็นกรณีที่ “ลงความเห็นไม่ได้” เป็นจำนวน 17 คน 23 คน และ 23 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 และ 3 ตามลำดับ

5.2.2 การสนองตอบต่อเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ

จากบันทึกการทดสอบที่เป็นผลของการตรวจวัดปฏิกิริยาสนองตอบที่ปรากฏทางเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การบันทึกการหายใจทั้งที่อยู่เหนืออกและหน้าท้อง ความดันโลหิต-ชีพจร ปฏิกิริยาเหงื่อที่ผิวหนัง และ ปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว ที่นิยมใช้กันอยู่โดยทั่วไปในการตรวจสอบทางโพลีกราฟ โดยพิจารณาถึงการมีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่เป็นผลมาจากการปฏิเสธถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้และตอบออกมาว่า “ไม่” ของอาสาสมัครจำนวน 35 คน แล้วทำการวิเคราะห์หาค่าความและลงความเห็นจากบันทึก โพลีกราฟที่ได้ นั้น ปรากฏผลการทดสอบดังตาราง 5.3

การทดสอบ (Test)	ผลการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ทางเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ		รวม (คน)
	มีปฏิกิริยาสนองตอบ	ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบ	
การทดสอบที่ 1	35	0	35
การทดสอบที่ 2	35	0	35
การทดสอบที่ 3	34	1	35

ตาราง 5.3 แสดงจำนวนของอาสาสมัคร ที่มี และไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบทางเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ เมื่อปฏิเสธถึงสิ่งที่ตนได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในการทดสอบทางสี(Color Test)

จากตาราง 5.3 เมื่อพิจารณาถึงการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบที่สะท้อนออกมาและบันทึกได้ด้วยเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ 5 ประการประกอบกัน พบว่าอาสาสมัครทั้ง 35 คนมีปฏิกิริยาสนองตอบเมื่อกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธถึงสิ่งที่ตนได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในการทดสอบทางสี(Color Test) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 ในขณะที่พบเพียง 1 คนเท่านั้นที่ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบเลยในการทดสอบครั้งที่ 3

การทดสอบ (Test)	ผลการทดสอบ			รวม (คน)
	มีปฏิกิริยา		ไม่มีปฏิกิริยา	
	ตรวจจับได้	ลงความเห็นไม่ได้	ตรวจจับไม่ได้	
การทดสอบที่ 1	24	11	0	35
การทดสอบที่ 2	24	11	0	35
การทดสอบที่ 3	27	7	1	35

ตาราง 5.4 สรุปผลการทดสอบที่ได้จากการวิเคราะห์ทัศนคติความมั่นคงโปสิทีฟโดยพิจารณาถึงเกณฑ์การตรวจวัดทางโปสิทีฟซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การวัดหายใจ ความดันโลหิต-ชีพจร ปฏิกริยาเหนือที่ผิวหนัง และ ปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว

จากตาราง 5.4 สามารถอธิบายได้ดังนี้

จากการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง โดยการทดสอบครั้งที่ 1 เป็นการทดสอบด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test) การทดสอบครั้งที่ 2 เป็นการทดสอบด้วยการตอบในใจหรือคำตอบเงียบ (Silent Answer Test : SAT) และ การทดสอบครั้งที่ 3 ที่เป็นการตอบด้วยการเปล่งวาจา (Answer Test) อีกครั้งหนึ่งนั้น ซึ่งเมื่ออาสาสมัครกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” กับคำถามการทดสอบข้อที่ 4 แล้วนำผลการทดสอบที่ได้จากบันทึกโปสิทีฟดังกล่าวมาวิเคราะห์ทัศนคติเพื่อลงความเห็นผลการทดสอบโดยใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโปสิทีฟทั้ง 5 ประการซึ่งประกอบด้วยเส้นภาพการหายใจ ความดันโลหิต-ชีพจร ปฏิกริยาเหนือที่ผิวหนัง และ ปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว ประกอบกัน ผลปรากฏว่า

1.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้ เนื่องจากมีปฏิกริยาสนองตอบที่ชัดเจนในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 จนนำไปสู่การพิจารณาลงความเห็นได้ถึงกรกล่าวความเท็จอย่างแน่นอน ซึ่งจะถือเป็นกรณีที่ “ตรวจจับได้” นั้น จำนวน 24 คน 24 คน และ 27 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 และ 3 ตามลำดับ

2.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่ไม่สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้ เนื่องจากไม่มีปฏิกริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 และข้ออื่นๆ จนนำไปสู่การพิจารณาลงความเห็นเป็นกรณีที่ “ตรวจจับไม่ได้” นั้น มีเพียง 1 คนในการทดสอบครั้งที่ 3

3.อาสาสมัครที่ถูกจัดว่าเป็นพวกที่ไม่อาจลงความเห็นได้ถึงกรกล่าวความเท็จ เนื่องจากมีปฏิกริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ที่ไม่ชัดเจนเพียงพอหรือมีเพียงเล็กน้อย ในขณะที่

ปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้ออื่นนั้น มีความชัดเจนมากกว่า หรือมีปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามทุกข้อ จนไม่สามารถลงความเห็นอย่างเด็ดขาดได้ถึงการกล่าวความเท็จ และถือเป็นกรณีที่ “ลงความเห็นไม่ได้” เป็นจำนวน 11 คน และ 11 คน และ 7 คน สำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 และ 3 ตามลำดับ

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำผลการทดสอบที่ได้จากการพิจารณาลงความเห็น โดยใช้เกณฑ์การตรวจวัดการสนองตอบของการหายใจเพียงลำพัง และเมื่อใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 ประการ ประกอบกันในการพิจารณาลงความเห็น มาคิดเป็นร้อยละ ผลปรากฏดังตารางที่ 5.5

การทดสอบ	ผลการทดสอบ					
	ตรวจจับได้		ลงความเห็นไม่ได้		ตรวจจับไม่ได้	
	เกณฑ์การหายใจ	เกณฑ์โพลีกราฟ	เกณฑ์การหายใจ	เกณฑ์โพลีกราฟ	เกณฑ์การหายใจ	เกณฑ์โพลีกราฟ
การทดสอบที่ 1	48.57	68.57	48.57	31.43	2.86	0
การทดสอบที่ 2	25.71	68.57	65.71	31.43	8.57	0
การทดสอบที่ 3	28.57	77.14	65.71	20.00	5.71	2.86

ตาราง 5.5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง เมื่อคิดเป็นร้อยละของผลการทดสอบที่ได้โดยเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างเมื่อใช้เกณฑ์การตรวจวัดการหายใจ กับ เมื่อใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ ในการพิจารณาลงความเห็น

จากตาราง 5.5 นี้อธิบายได้ว่า ในการทดสอบครั้งที่ 1 นั้น เมื่อพิจารณาเฉพาะเกณฑ์การสนองตอบของการหายใจโดยลำพังแล้ว สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จของอาสาสมัครได้ร้อยละ 48.57 ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกันกับผลการทดสอบที่ลงความเห็นไม่ได้ ส่วนที่ตรวจจับไม่ได้นั้นมีอยู่เพียงร้อยละ 2.86 ในขณะที่เมื่อนำเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้งหมดมาใช้ในการพิจารณาลงความเห็น ส่งผลให้สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 68.57 ส่วนที่ลงความเห็นไม่ได้มีเพียงร้อยละ 31.43 โดยไม่มีสัดส่วนของอาสาสมัครที่ตรวจจับการกล่าวเท็จไม่ได้เลย

สำหรับการทดสอบในครั้งที่ 2 เมื่อพิจารณาเฉพาะเกณฑ์การสนองตอบของการหายใจโดยลำพังแล้ว สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จของอาสาสมัครได้ร้อยละ 25.71 โดยมีอาสาสมัครที่ไม่

สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้ร้อยละ 8.57 ซึ่งแตกต่างกันมากกับเมื่อพิจารณาโดยใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้งหมดที่ทำให้สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้มากขึ้นถึงร้อยละ 68.57 และที่ลงความเห็นไม่ได้มีเพียงร้อยละ 65.71 โดยไม่มีสัดส่วนของอาสาสมัครที่ตรวจจับการกล่าวเท็จไม่ได้อยู่เลยเช่นกัน

ส่วนในการทดสอบครั้งที่ 3 นั้นสามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้มากที่สุดถึงร้อยละ 77.14 เมื่อพิจารณาด้วยเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 ประการประกอบกัน ในขณะที่การพิจารณาโดยใช้เพียงเกณฑ์การสนองตอบของการหายใจโดยลำพังแล้ว สามารถตรวจจับการกล่าวเท็จของอาสาสมัครได้น้อยกว่าเพียงร้อยละ 28.57 และยังคงมีมีสัดส่วนของอาสาสมัครที่ลงความเห็นไม่ได้ถึงร้อยละ 65.71 และตรวจจับไม่ได้ตรวจจับไม่ได้ร้อยละ 5.71 ในขณะที่เมื่อพิจารณาโดยใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้งหมดจะทำให้ มีสัดส่วนของอาสาสมัครที่ลงความเห็นไม่ได้นั้น เพียงร้อยละ 20 และมีสัดส่วนของอาสาสมัครที่ตรวจจับการกล่าวเท็จไม่ได้อยู่ในอัตราร้อยละ 2.86

จากผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้ เป็นที่น่าสังเกตว่า มีจำนวนของอาสาสมัครที่ให้ผลการทดสอบ “ลงความเห็นไม่ได้” ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากรณีอื่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการพิจารณาลงความเห็นผลการทดสอบนั้นเป็นการวิเคราะห์ประเมินการกล่าวความเท็จจากเกณฑ์การตรวจวัดการสนองตอบของการหายใจเท่านั้น ซึ่งจะเป็นข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนได้เป็นอย่างดีว่า ในการประเมินปฏิกิริยาสนองตอบที่จะแสดงนัยสำคัญมีความน่าเชื่อถือ ได้นั้น ย่อมจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงร่องรอยของเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟอื่นๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน และเมื่อใดก็ตามที่บันทึกโพลีกราฟบ่งชี้อย่างชัดเจนถึงการกล่าวความเท็จแล้ว ย่อมต้องพิจารณาไปถึงอาการทางพฤติกรรมของบุคคลนั้นเป็นปัจจัยร่วมด้วย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกหลายอย่างที่อาจส่งผลกระทบต่อ การทดสอบที่ทำให้ในที่สุดแล้ว ยังคงได้ผลการทดสอบที่ “ไม่อาจลงความเห็นได้” แม้จะได้ใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 ประการในการวิเคราะห์ประเมินผลแล้วก็ตาม ซึ่งจะได้อภิปรายถึงโดยละเอียดในบทต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved